Ciprian Măceşaru

Portbagaj

A

TRei

Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Redactor: Domnica Drumea

Coperta: Faber Studio Foto copertă e Ryan Etter

Director producţie: Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Gabriela Chircea

Corectură: Eugenia Ursu Elena Biţu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României **MĂCEŞARU, CIPRIAN**

Portbagaj / Ciprian Măceşaru. Bucureşti: Editura Trei, 2014 ISBN 978 – 606 – 719 – 014 – 4

821.135.1 – 31

O P. 16, Ghişeul 1, C P. 0490, Bucureşti Tel.: + 4 021 300 60 90; Fax: + 4 0372 25 20 20 e mail: comenziedituratrei. Ro www edituratrei. Ro

ISBN: 978 – 606 – 719 – 014 – 4

„Este un lucru comun: toți cei care trăiesc vor muri”. William Shakespeare, *Hamlet*

Căci ce-i foloseşte omului să câştige lumea întreagă, dacă-şi pierde sufletul?” *Evanghelia după Marcu* (8; 36)

Am deschis cele două uşi simple, din lemn de cireş. Un miros de balsam de rufe mi-a invadat nările. Hainele Alinei erau împachetate şi rostuite unele peste altele, în teancuri perfecte. Nu mi-a fost deloc uşor să umblu fără să las urme.

Pe un raft din partea de jos a dulapului, între nişte pulovere, am găsit o agendă cu coperte albastre, un jurnal. M-am aşezat pe pat şi-am început să citesc. Eram furios, dar mai ales curios. Nu mai aveam însă timp pentru lectură. Alina trebuia să sosească. Rândurile scrise mărunt, cu cerneală albastră, se înfăşurau ca nişte şerpişori pe globii mei oculari, orbindu-mă. Mi-am muşcat buza de jos până la sânge. Am decis să păstrez agenda, în parcare, sub crengile unui frasin bătrân, Opelul meu aştepta cuminte, plin de găinaț şi praf. Am deschis portbagajul şi am ascuns agenda în trusa medicală, acolo unde pusesem şi scrisoarea în care îi explicam lui Alexandru povestea cu manuscrisul bătrânului, sperând că mă va putea ierta, că nu va ajunge să mă urască, aşa cum ajunsesem eu să-l urăsc pe tata. Trebuia să mărturisesc, trebuia să obțin înțelegerea fiului

meu. Taică-meu nu şi-a recunoscut niciodată greşelile, iar lucrul ăsta mă înfuria mai tare decât greşelile în sine. N-aveam să procedez la fel. Voiam să fiu mai bun decât el şi în această privință. Absolvindu-mă de păcate, fiul meu m-ar fi ajutat să-mi dovedesc încă o dată superioritatea.

Uneori, pe umerii unui copil, cad greutăți nebănuite, bagajul de speranțe cu care părinții au rămas din tinerețe şi care acum îi incomodează, făcându-i să se zvârcolească plini de regrete. Reîncarnați în odraslele lor, ei caută succesul pe care nu l-au putut dobândi în „prima viață". Eu însă ştiam exact ce se întâmplă, eram stăpân pe situație. Încercam să fac din Alexandru un mare scriitor, dar fără a-l forța în vreun fel. Îl tentam cu cele mai frumoase cărți, i le prezentam în cel mai amuzant mod cu putință, îi citeam din ele plin de însuflețire.

M-am întors acasă, m-am descălțat şi am intrat în baie. M-am privit îndelung în oglindă. Reluam în minte filmul zilelor mele de început cu Alina şi, pentru prima oară, înțelegeam cu adevărat ce se întâmplase.

Am întâlnit-o pe Alina la un chef, genul ăla de chef la care nu prea ştii cum ai ajuns, într-un apartament al unui individ pe care nu îl cunoşteam. Aş fi ipocrit dacă n-aş mărturisi că i-am dat târcoale toată seara. Era singură,

tăcută şi foarte frumoasă. Avea ochi albaştri şi un zâmbet luminos, sâni opulenţi şi păr roşcat.

La câteva zile după petrecere, a acceptat să iasă cu mine. Oraşul părea vesel, culorile maşinilor şi ale reclamelor explodau în bătaia razelor soarelui, parcurile erau pline de copii, pe străzi întâlneai o forfotă de vacanţă, până şi betonul blocurilor comuniste căpătase o strălucire odihnitoare. Sau poate că era numai efectul stării mele de spirit, o iluzie, căci mă simţeam cu adevărat fericit.

Mergea ţinându-şi mâinile la spate şi mă asculta. Făceam, desigur, pe interesantul, pe intelectualul, îi vorbeam despre clădirile pe care le vedeam, despre cărţi, despre muzică, în fine, puneam totul la bătaie. Din când în când, zăream cu coada ochiului picioarele ei lungi şi pieptul generos. Mă ambalam şi mai tare, spuneam vrute şi nevrute, rămâneam fără aer. Brusc, şi-a pus mâna pe mâna mea, încercând să mă liniştească.

— E totul în regulă, mi-a zis şi a zâmbit.

Nu s-a culcat cu mine decât după nuntă, dar până atunci a ştiut să mă fiarbă cu tot felul de promisiuni. M-a lăsat să o văd dezbrăcată, ca să ştiu ce aş primi dacă aş lua-o de nevastă, căci asta voia, să o iau de nevastă, apoi, promitea, avea să fie pentru mine cât un întreg harem, cât cele

şaptezeci şi două de virgine care-i aşteaptă pe martirii musulmani în paradis.

Ne-am căsătorit după doar trei luni. Graba cu care s-au petrecut lucrurile nu mi s-a părut deloc suspectă. Ba aş putea spune că a durat o veşnicie până ne-am căsătorit. Nu credeam că sunt de nasul ei şi, prin urmare, mă consideram un tip norocos.

După toată încăpățânarea cu „numai după nuntă", m-am aşteptat ca Alina să fie virgină. Nu era şi nici n-am primit explicații, deşi am încercat să obțin. Cât despre plăcerile trupeşti promise, totul se reducea la rare abandonări pe spate, într-o înțepenire demnă de un cadavru. Nici nu putea fi vorba despre altceva. Față în față, fără a ni se vedea fesele, acesta era, probabil, singurul mod care i se părea dincolo de animalitate. Şi Biserica a crezut că *misionarul* face distincția necesară dintre om şi animal, doar că au fost descoperite în Congo maimuțele bonobo, nişte cimpanzei pitici care se acuplează într-o mare varietate de poziții, inclusiv în cea frontală.

Tot speram ca într-o zi femeia de lângă mine să se relaxeze, să se bucure cu adevărat de plăcerile carnale, dar cu cât insistam mai mult, cu atât situația se înrăutățea. Cam ăsta era paradisul meu. Am presupus că de vină era

habotnicia ei. Îl invoca mereu pe Iisus şi începuse să mă bată la cap cu ideea că ar trebui să merg la biserică, să mă spovedesc, să-mi descarc sufletul, numai că eu credeam, aşa spunea un proverb nigerian, că, fără oameni, nu ar exista zei. Dumnezeu era invenția fricii noastre. Fără ideea vieții de apoi, religiile n-ar fi interesat pe nimeni. Asta credeam, chiar dacă îmi doream şi eu să existe un Dumnezeu salvator, care să nu mă lase să dispar în neant. Uneori încercam să spun o rugăciune, doar că în mod invariabil gândurile îmi zburau la prostii. Cu cât îmi doream să fiu mai grav, mai pătruns de umilință, cu atât îmi veneau în minte mai multe şi mai teribile spurcăciuni. Îşi băga, s-ar fi putut crede, Necuratul coada. Chiar şi la înmormântări pățeam la fel. Prin atitudinea exterioară exprimam pioşenie, dar în interior mă munceau demonice viziuni. Nu doream să am acele gânduri hidoase, dar țâşneau la suprafață din întunericul minții şi nu puteam face nimic pentru a le opri.

Orice gest îndrăzneț din partea mea părea să o irite pe Alina. Încercam să i-o trag decent, fără să gâfâi, fără să spun cuvinte porcoase, fără „ah!”, fără „oh!” şi categoric fără „oh, my God!”, fără să împing prea brutal, fără să o sărut, fără să o strâng de sâni ori de fese... Nu o priveam în ochi, dar nici nu-mi puteam ține capul lipit de al ei, căci suflul

respirației mele, oricât încercam să-l domolesc, o scotea din minți, fiind acum prea aproape de urechea ei. Mă săltăm în mâini, încercând să privesc aiurea, sau închideam ochii. Când terminam, trebuia să mă comport de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cu cât chipul meu era mai lipsit de urmele plăcerii, cu atât Alina era mai calmă. Odată, când n-am reuşit să mă stăpânesc, a zvâcnit din picioare, aruncându-mă din pat. A fost ca într-un *slow motion* din Matrix. Am ejaculat prin aer, sperma, spre groaza absolută a soției mele, a sărit în toate direcțiile, un strop aterizând chiar pe glezna piciorului ei drept. Acesta a fost, de departe, cel mai sălbatic moment al vieții noastre sexuale.

Blocul părea o creatură ce se străduia să-şi țină răsuflarea. Doar un scârțâit de robinet, un călcâi apăsat cu hotărâre în podea, o broască răscolită în măruntaie de o cheie, ori un țipăt scurt de copil îi punctau deprimant existența.

Mi-am pregătit un ceai negru, apoi m-am uitat la cărțile din bibliotecă, plimbându-mi degetele peste cotoarele lor. Între *Priveşte, înger, către casă* şi *Omul fără însuşiri* se găsea *Vară în Crimeea,* romanul meu.

Când a sosit Alina, un ciocan pneumatic a pornit să-mi duduie în piept. Am schimbat câteva cuvinte banale şi mă

miram că, în ciuda emoțiilor, puteam vorbi firesc. A intrat în dormitor şi tensiunea mea a ajuns la apogeu. Era doar o chestiune de secunde până ce situația avea să o ia razna. Am auzit uşile dulapului închizându-se şi, deşi întotdeauna făceau un zgomot destul de puternic, de data aceasta am avut senzația că au fost trântite. Alina însă a apărut din nou în sufragerie şi nimic nu se arăta schimbat în comportamentul ei. Oricum, nu mi-o puteam imagina gestionând momentul atât de bine încât, prefăcându-se, să dea impresia că totul e în regulă. Şi-ar fi pierdut cu siguranță cumpătul.

Înainte de a mă întreba cine era femeia cu care mă căsătorisem, ceea ce mă sâcâia ca o durere surdă de măsea era: *cine sunt eu?;* căci descoperisem în fața noii situații apărute în viața mea că sunt capabil de gânduri şi de gesturi de care nu m-aş fi crezut în stare. Nici măcar însuşirea manuscrisului... Furtul acestuia... Nu mai numisem aşa fapta mea, dar acum, îmbătat de răul care mă răscolise şi care îmi oferea noi tentații, căpătasem o uşurință în a-mi recunoaşte delictul. Aşadar, nici măcar furtul manuscrisului nu mă pusese atât de tare pe gânduri. Luasem totul ca pe o conjunctură. Bătrânul murise, eu publicasem cartea sub numele meu. Ce nevoie ar mai fi avut

el de ea?! Era mort şi aşa avea să rămână. În schimb, pentru mine manuscrisul fusese vital. Dar am şi muncit la el. Suna destul de învechit. L-am adus la zi, i-am dat o haină modernă.

Fără aportul meu, cartea nu ar fi avut acelaşi succes. Până şi titlul îmi aparținea.

În ziua aceea nu s-a întâmplat nimic. Ciudat, dar am simțit o oarecare dezamăgire. Oricât de mult mă temeam de momentul adevărului, de penibilul acelui moment, eram subjugat de dorința de a răscoli lucrurile, de a le răsturna cu fundul în sus, de a le dezvălui cu cruzime.

Când ne-am băgat în pat, Alina şi-a aşezat o mână peste pieptul meu şi m-a sărutat pe umăr. Asta însemna că am undă verde. O parte din mine îmi cerea să o pedepsesc culcându-mă cu ea, fiind cât de dur voi putea. Îşi trecea degetele prin părul de pe pieptul meu şi aştepta. Mâinile ei frumoase mă atingeau delicat. Îmi venea greu să cred că sunt mâinile femeii care scria în agenda albastră. Era, poate, ultimul nostru moment de tandrețe (fie şi trucat). Odată descoperită lipsa jurnalului, relația noastră avea să explodeze, eram sigur de asta.

De afară se auzea o manea. Prin perdeaua portocalie, lumina lunii răzbătea difuz. Cu ochii în tavan, încremenit,

neputând ignora realitatea care se vârâse ca un şarpe în sânul vieții mele, am aşteptat nici eu nu ştiam ce.

— Eşti bine? m-a întrebat Alina, mirată de faptul că nu întreprind nimic.

— Sunt OK, m-am trezit spunând şi am simțit valul de ipocrizie strivindu-mă sub greutatea sa colosală.

3

A doua zi, am luat agenda la editură. În momentele libere, citeam din ea cu o pasiune ciudată, de parcă aş fi avut în față cel mai interesant manuscris pe care îl primisem vreodată. Mi se părea fascinant că o asemenea poveste avea legătură cu mine. Totul căpăta în mintea mea mari virtuți psihologice, iar acceptarea secretelor intime mi se părea o dovadă de superioritate. Surprinzătoare asociații ale subconştientului răbufneau în prim-planul conştiinței şi-mi dădeam seama că, înainte de a se întâmpla, multe lucruri par imposibile. Faptul că puteam ridica la nivel intelectual încurcata existență a triunghiului format din Alina, Ramona şi mine îmi oferea satisfacția de a fi depăşit felul rudimentar în care mă raportasem până atunci la sexualitate. Devenisem un depravat sofisticat, iar asta-mi plăcea.

Mai rămânea însă un mare mister: Diavolul! Apăruse până acum într-o singură şi scurtă notă: „Mi-e atât de greu

să suport atingerile celorlalți!... Cu Ramona e mai uşor, dar cu Paul simt o umilință care aproape mă face să leşin. Desigur, nu se compară cu umilința pe care mi-a adus-o Diavolul”.

În mintea mea se năşteau tot felul de scenarii, dar erau simple izbucniri ale imaginației. Până la urmă, diavoli suntem cu toții. Putea fi oricine. Dumnezeu a făcut omul după chipul şi asemănarea sa, dar Adam a fost păcălit de Diavol, astfel că oamenii au devenit asemănători Diavolului. Dumnezeu şi-a trimis apoi Fiul pe Pământ, pentru a ne readuce la normalitate, dar n-a prea reuşit, orice ar spune creştinii. Păcătoşii sunt la fel de mulți, la fel de inventivi şi de diverşi.

Fragmente tot mai dure mă izbeau de pe fiecare pagină nouă. Undeva, Alina spunea: „În seara asta m-am culcat din nou cu Paul. Mi-e atât de greu să suport şi să mă prefac. Uneori abia îmi reprim furia. De vreo două ori mi-am înfipt unghiile în spatele lui. Mai mult ca sigur a înțeles greşit gestul meu”.

Avea dreptate. Crezusem că îşi pierduse mințile de plăcere. Îmi amintesc ce mândru am fost privind-o cum tremură şi simțindu-i ghearele înfipte în spatele meu. Să o văd umanizându-se, să o văd învinsă, asta mi s-a părut

foarte excitant. Cât de rău înțelesesem totul!... Reuşisem să o fac pe Alina să-şi piardă mințile, dar în cu totul alt sens. Şi în privința legăturii pe care soția mea o avea cu Ramona, prietena ei țigancă, lucrurile stăteau, era limpede, altfel decât îmi imaginasem mereu:

„Ramona a cedat din nou. Mă iubeşte ca nimeni altcineva. I-am tras o palmă şi mi-a părut tare rău!... Am îmbrățişat-o şi am sărutat-o uşor pe buze, aşa cum am convenit că putem face. Ea şi-a lipit capul de pieptul meu şi o vreme am stat astfel, apoi mi-a spus: «Iartă-mă! Nu mai pot!...» Avea un ton sfâşietor".

Am aici povestea pentru următorul meu roman, mi-am zis. Oricât părea de nebunesc gândul, ştiam că în felul acesta puteam reuşi. O mai făcusem o dată. Îmi era limpede faptul că numai nebunia mea ducea la şansele care mi se iveau în cale. Dețineam puteri speciale, supraomeneşti, eram un geniu al răului.

M-am ridicat şi am ieşit pe hol. Cu o mână în buzunar, lângă scrumiera cu picior, înaltă, din metal, trăgeam din țigară. Mă simțeam plin până la refuz de un sentiment de superioritate. Îmi plăcea latura ascunsă a existenței mele, mă încercau sentimente de voluptate în fața ideii că stăpâneam lucruri oculte, lucruri întunecate prin care

aveam să-mi asigur, încă o dată, succesul. După *Vară în Crimeea,* lumea aştepta cu nerăbdare o nouă carte de la mine. Iată, aveam cartea. Într-o formă brută, dar era acolo, în agenda albastră. Puteam să dau un personaj feminin viguros, să le rup definitiv capul criticilor, să-i arunc la picioarele mele ca pe nişte musulmani în prosternare. Am stins ţigara şi m-am întors în birou. Mă simţeam un fel de Chuck Norris al literaturii. Sosise momentul să-i dau alte câteva lovituri rivalului meu.

Am intrat pe internet şi am căutat materiale noi despre Ion Popescu, autorul ridicat în slăvi de unii. Popescu scria nişte peltele pe care nu le citea nimeni, dar care erau lăudate din snobism. Construite haotic, total defectuos, cărţile lui n-aveau nici cap, nici coadă. Împănate cu fel de fel de chestii din tratate de anatomie, de psihologie, de fizică cuantică… îi impresionau pe proştii care n-aveau curajul să admită faptul că se plictiseau de moarte citindu-le şi că niciodată nu reuşeau să le ducă la capăt.

Publicasem o carte mult mai bună decât cele scrise de Popescu, aşa că mi se părea nedrept să fiu mai puţin cunoscut decât el. Postam, sub protecţia anonimatului, comentarii pe *site*-uri şi pe forumuri, spunând adevărul, scriitorul acesta neavând, din punctul meu de vedere,

niciun fel de valoare. Popescu a copiat din autori americani, iar traducerile sale, apărute la edituri-fantomă, au fost făcute de câțiva prieteni. Am pus şi în ziua aceea câteva comentarii, apoi, satisfăcut de rezultat, am urmărit pe *recitiibe com* un filmuleț cu o blondă micuță şi un negru uriaş.

După orele de muncă, m-am dus să joc biliard. Se deschisese de curând o sală în apropierea editurii. Simțeam nevoia să ies puțin din gândurile care mă asaltau de când descoperisem jurnalul Alinei.

Am intrat în sala întunecoasă, luminată doar de lămpile ce atârnau deasupra meselor. Bilele se auzeau ciocnindu-se cu acel sunet plăcut fără de care o sală de biliard seamănă cu un cimitir în care mesele sunt nişte morminte pe patru picioare. Catifeaua verde arăta îmbietor. Am cumpărat un jeton şi o bere. Am luat un tac şi am ocupat una dintre cele două mese rămase libere. Am privit în jur. Un slăbănog stătea rezemat de un perete şi sugea dintr-o sticlă de cola.

— Joci?

— Da.

Era bun. Nici eu nu jucam rău, dar el era cu adevărat bun. M-a bătut destul de repede.

— Dau io următoru joc.

S-a dus la bar, s-a-ntors cu un jeton şi o sticlă nouă de cola. A spart neconvingător triunghiul de bile, nebăgând nici măcar una. Am ales să joc cu plinele şi am reuşit trei lovituri. Credeam că o să fie jocul meu. Mă simțeam în vână. Pe a patra însă am ratat-o. Bila s-a rotit pe buza găurii şi a revenit spre interiorul mesei. Impasibil, slăbănogul s-a aplecat şi s-a pus pe treabă. Poc! Poc! Poc!... Pur şi simplu, nu s-a oprit. I-au intrat toate bilele, una după alta. Zâmbea şi lovea cu dexteritate, repede, fără să gândească prea mult. Am privit stupefiat, scrâşnind din dinți, cum sunt ținut pe bară până la finalul jocului. Apoi, slăbănogul mi-a întins mâna şi eu am intrat în panică.

— Nu mai joci?! I-am întrebat.

— Nu, mersi!

— Trebuie să-mi acorzi revanşa, i-am zis. Plătesc eu!

— Nu e vorba de asta...

— Hai, mă, ce naiba?!

M-a privit o clipă, zâmbindu-mi de parcă mi-ar fi spus: *Bineee! Văd că tot nu te-ai învățat minte.* Am cumpărat încă un jeton. M-am întors plin de speranțe. El aranjase deja bilele. Le-a spart apoi cu o lovitură violentă. A intrat o singură bilă, una singură, dar ce bilă!... Bila neagră! Am rămas înmărmurit.

— Noroc chior, mi-a zis, întinzându-mi iarăşi mâna.

M-am răsucit pe călcâie, lăsându-l cu mâna în aer. Am aşezat tacul în suportul de lângă perete şi am plecat. L-am auzit râzând în spatele meu. Am ieşit în stradă, am tras adânc aer în piept. Îmi tremurau mâinile. Îmi tremura şi bărbia, bărbia ascuțită, de laş. Cum de fusesem umilit în asemenea hal?! Mă gândeam că l-aş putea aştepta pe individ să iasă, l-aş trage în gangul de lângă sala de biliard... Vizualizam foarte realist întreaga scenă, satisfacția era imensă, nici nu-mi dădeam seama că loveam aerul cu piciorul, că oamenii mă priveau ca pe-un nebun, îl loveam pe slăbănogul ce zăcea ghemuit la picioarele mele, îi zdrobeam mutra, îi spărgeam dinții, îi înfigeam şpițul în burtă, îl făceam să geamă gros şi prelung, ca o vită, îi învinețeam ochii, îl făceam să plângă, să mă implore să încetez, apoi plecam fâlfâind, ca un liliac uriaş, din aripile mele negre.

Am urcat la volan, dar n-am răsucit cheia în contact. Stropi mari de ploaie au pornit să se spargă de parbriz. La-nceput puțini, apoi tot mai mulți. Până la urmă au ajuns să îmbrace maşina într-o husă lichidă. Parcă zăceam pe fundul unui lac, neştiut de nimeni. Prin apa galbenă, lumina se chinuia să răzbată. Bilele de biliard răsunau în mintea mea

ca nişte detonări subacvatice.

Când am ajuns acasă, Alina s-a năpustit spre mine. Cu ochii holbați, ciufulită şi palidă, mi-a amintit o clipă de Klaus Kinski.

— Te omor! Unde e? Unde e? zicea, lovindu-mă peste față, iute, dar fără să pună forță în lovituri.

Îmi plăcea că, în sfârşit, chiar dacă în felul acesta, dorea să mă atingă.

Încă eram în hol. Peste umerii ei vedeam dezastrul din sufragerie. Haine, cărți, CD-uri… toate aruncate pe jos.

— Termină! am zis calm, cu o voce ca un fluviu negru ce curge domol, dar care ascunde în adâncurile sale ceva monstruos. Să ne aşezăm, am mai zis şi am dat-o uşor la o parte.

Mă privea cu gura căscată. Nu se aşteptase, probabil, să dau dovadă de atâta stăpânire de sine. Am intrat în sufragerie şi m-am aşezat în fotoliu. A venit după mine, mergând ciudat. Nu mai avea puterea de a-şi corecta poziția corpului. Îşi ținea capul într-o parte, ca unul dintre caii pe care-i vedeam uneori pe Eurosport, în concursurile de dresaj.

— Ia loc, i-am spus, să discutăm civilizat.

Chipul ei părea un stop cadru dintr-un film, fața îi

încremenise pur şi simplu în uimire. S-a trântit pe canapea.

— Adu-mi, te rog, o bere, i-am spus.

S-a ridicat, a făcut doi paşi, apoi, întorcându-se, m-a întrebat:

— Vrei pahar?

Avea de-acum o voce care exprima supunere, iar asta mi-a plăcut.

— Nu.

Mi-o imaginam întorcându-se în patru labe, doar în lenjerie intimă, cu sticla de bere înfiptă între sâni. Aş fi mângâiat-o pe cap, ea ar fi zâmbit, aş fi smuls apoi sticla dintre țâțele ei de lăptărească bavareză şi m-aş fi lăsat un pic mai jos în fotoliu, ea s-ar fi apropiat, ar fi parcat între picioarele mele, mi-ar fi prins uşor cu dinții, prin pantaloni, sexul erect, eu aş fi băut cu poftă din bere, ea m-ar fi descheiat la prohab, mi-ar fi luat sexul greu în gura ei umedă şi fierbinte, aş fi vărsat puțină bere pe spatele ei, lichidul de culoarea urinei ar fi aruncat în jur bobițe strălucitoare, ca nişte diamante.

A întins mâna cu un gest ferm, dorind să scape cât mai repede de sticlă.

— De fiecare dată când te culci cu mine, vei primi o filă din jurnal, am zis.

A protestat, s-a umflat iar ca o caracatiță, fluturându-şi amenințător tentaculele pe la nasul meu. Degeaba. Până la urmă, a trebuit să fie de acord.

— Dar trebuie să-ți mărturisesc că, de nu eram cum eram, nu m-aş fi uitat niciodată la tine, mi-a trântit-o cu glas grav şi resemnat.

Oricât de multe grozăvii aflasem în ultima perioadă, recunosc că asta m-a făcut țăndări. Ne priveam cu ochi roşii, ca doi tauri istoviți de atâta luptă, dar încă plini de furie şi gata să-şi izbească din nou coarnele şi țestele. Afirmația Alinei îmi golise sufletul meu până şi de ultima fărâmă de sentiment.

A început să se dezbrace cu mişcări nervoase, gata să-şi rupă hainele. În câteva clipe, a rămas goală în fața mea şi am avut-o chiar acolo, pe covor. Nu-şi mai ascundea dezgustul. Pârâiaşe de lacrimi i se scurgeau până-n urechi.

— Nu mai plânge! Dacă plângi, o să dureze mai mult.

Şi-a strâns buzele, chinuindu-se să-mi facă pe plac. O penetram rapid, sânii ei mari se legănau înainte şi-napoi. A fost bine. Cât a mai durat, Alina a preferat să-şi țină ochii închişi, dar nu m-a deranjat. Mai degrabă aşa, decât să-i văd ochii înlăcrimați țintuind tavanul. Când m-am ridicat, am simțit o uşoară jenă, dar Alina părea OK, nu se plângea

de vreo durere, s-a săltat imediat, s-a dus la baie şi am auzit apa țâşnind. Normalitatea acestor amănunte m-a liniştit. Un om distrus, un om cu adevărat traumatizat n-ar fi putut să se poarte firesc. Ce-i drept, a întârziat destul de mult în baie. Am pornit televizorul, am zapat câteva minute în gol, apoi l-am stins. Am citit câteva pagini din *Ambasadorii* lui Henry James, dar fără să-mi pot lua gândul de la jetul de apă care se auzea fără niciun fel de inflexiune. Era un sunet regulat, obsedant prin monotonia sa. M-am apropiat de uşă. Am ciocănit.

— Nu intra!!! a strigat Alina.

— Te rog să te grăbeşti. Am şi eu nevoie.

Abia atunci sunetul apei a început să fluctueze.

Când a ieşit, chiar dacă era un pic palidă, nu am observat nimic în neregulă la ea. Avea părul ud, dat pe spate şi era îmbrăcată cu un halat roz. Am simțit mirosul de levănțică al gelului de duş.

— Să-mi dai foaia! mi-a zis.

— N-o am acum. Mâine.

— Şi de unde ştiu că nu vei face copii?

— N-ai de unde. Trebuie să ai încredere.

— Să am încredere?! Hm! a zis mai mult pentru sine.

Am continuat să citesc din romanul lui Henry James

până când am simțit că mă cuprinde somnul, iar asta s-a întâmplat destul de repede. Am intrat în dormitor şi m-am întins lângă soția mea. Dormea în poziția fetusului. Am luat-o în brațe. S-a trezit, dar nu a protestat, îmi plăcea absurdul situației. Simțeam nevoia de a face gesturi tandre, uitând, parcă, întregul conflict. O strângeam la piept pe femeia frumoasă de lângă mine, îi miroseam ceafa, îmi potriveam sexul între fesele ei puternice, îi cântăream în căuşul palmei sânii grei. Era minunat să pot face toate astea, să-ndrăznesc. Mai că aş fi pus la bătaie încă o foaie din agendă, dar nu mai aveam energie pentru o nouă confruntare. I-am mângâiat părul roşcat. Am adormit.

4

Aşteptam cu nerăbdare să ajung la serviciu pentru a continua lectura jurnalului. Erau peste două sute de pagini scrise mărunt, iar eu citisem abia vreo cincizeci. Voiam să văd ce o făcea pe Alina să fie atât de disperată.

„O umbră mare a apărut în cadrul uşii, şi-a desfăcut brațele lungi, s-a arcuit ca o boltă peste mine, s-a lăsat încet… Degetele, nişte şopârle energice, mi-au ars carnea… înghițea în sec, plescăia… Mi-a tras pantalonii… Doamne, cum ai putut să mă laşi batjocorită, cum de l-ai lăsat pe Diavolul ăla să facă ce vrea cu mine atâția ani?! De ce nu

mi-ai dat puterea să strig, să vorbesc, de ce m-ai făcut atât de fricoasă?! De ce, Doamne?!”

Venise timpul să încep o nouă carte. Am pornit computerul şi am deschis un document Word. Dar lucrurile n-au mers atât de lesne pe cât am sperat. După vreo două ore de muncă, abia reuşisem să umplu trei pagini. În jurnal găseam stările emoționale ale Alinei, dar mai nimic din cadrul necesar acțiunii, aşa că trebuia să inventez toate acele amănunte de legătură. Chiar nu era uşor. Ştiam însă că puteam scoate cu adevărat o carte bună din el.

Am ridicat receptorul lipit cu scotch al telefonului şi am format numărul părinților mei. Obişnuiam să-i sun de la birou ca să nu plătesc convorbirea. Am auzit vocea groasă a tatălui meu.

— Alo, da!

Aşa răspundea de fiecare dată.

— Sunt Paul. Ce faci?

— Pe aici, prin casă. Mă uitam la tembelizor.

— Cum te mai simți?

— Aşa şi-aşa. Uneori mai uit. Îmi zice mă-ta.

— Ce face mama?

— E la bucătărie, cu oalele ei.

Am tăcut amândoi vreme de câteva secunde, apoi, de

parcă s-ar fi simțit dator să întrebe şi el ceva, mi-a zis:

— Ce face copilu?

— E sănătos. E-n clasa-ntâi, învață bine, citeşte mult...

— Da, i-ai împuiat capu şi lu fii-tu. Lasă-l, bă, să se joace, să iasă afară, să nu devină o cârpă.

— Eu am bătut băşica de dimineața până seara şi tot n-am ajuns bărbatul pe care l-ai vrut.

— Dacă rămâneai lângă mine, făceam io om din tine.

— Dar ce, tată, acum nu sunt om?!

— Ce-ți place, mă, la oraşul ăla împuțit, în aglomerația aia?! Io n-aş sta la Bucureşti nici să mă tai. Şi doar ştiu Bucureştiu. Am fost de-atâtea ori acolo. Balamuc, gunoaie, țigani... Stați ca sardelele în cutiile alea de beton, de vă ia dracii. Aia nu e viață, bă. Copilu ăla are unde să se joace?

— îl ducem în parcuri...

— în parcuri, pe dracu. Să se dea în tiribombe sau ce?! Unde aleargă, bă, unde joacă fotbal?! Că pe iarbă ştiu io că nu-i lasă. Tu jucai unde voia muşchii tăi, şi pe stradă, şi la şcoală, şi în parc, că la noi nu le nebuni ca la voi, să interzică la copii să calce pe iarbă.

— Sunt şi aici locuri...

— Hai, mă, lasă, că ştiu io că nu sunt. Băgați ca sparții-n voi hamburgeri şi pizza şi stați cu curu pe scaun toată ziua.

Unde să faci, mă, mişcare acolo?! Pe balcon?! Aicea ieşi în curte şi deja e altceva. Eşti aproape de pământ, bă. Ține minte, din pământ ne naştem, în pământ ne ducem. Pământul e totul. Degeaba vă cocoțați voi în cutiile alea de chibrituri... Cu cât eşti mai departe de pământ, cu atât eşti mai departe de felul în care trebuie să trăiască un om.

Vorbele sale conțineau, desigur, şi mult adevăr, dar nu puteam, nu voiam să-i dau dreptate tatălui meu.

— Nu e cum crezi. Dacă ai sta aici, ai înțelege.

— Doamne, căpos mai eşti!...

— Bine, tată. Acum trebuie să închid. Sunt la serviciu. Spune-i mamei că o pup. Ai grijă de tine.

— Bă, n-o să faci nimic în viață cu fudulia asta a ta. Învață de la tac-tu, că d-aia sunt bătrân. Am văzut multe la viața mea.

— Tată, trebuie să închid.

— Bine, bine. Când vii acasă?

— Nu ştiu... Curând.

— Vino, mă, să stăm de vorbă, că nu-ți vreau rău.

— Bine, tată. Acum închid. Pa!

— Pa, mă, pa!

Înainte de a pleca de la birou, am rupt cu grijă prima filă din jurnalul Alinei. Nu mai aveam ce face cu ea. Am pus-o

într-un buzunar al genții. Când am ajuns la maşină, am ascuns iarăşi agenda în trusa medicală din portbagaj.

Soacră-mea îl adusese pe Alexandru. Avea cheie de la noi. Mă aştepta în bucătărie. Îşi făcuse o cafea, stătea la masă şi bătea darabana.

Alexandru era în sufragerie, se juca. Mi-a sărit în brațe. L-am pupat. Am schimbat câteva cuvinte cu bunică-sa. Şi-a terminat cafeaua şi a vrut să spele ceaşca. I-am spus că nu e nevoie. M-a privit pe sub sprâncenele groase, apoi a plecat. Am închis rapid uşa după ea, ostentativ.

Alexandru era un copil isteț. Aveam să-i călăuzesc paşii, să-i ofer tot ceea ce taică-meu n-a fost în stare să-mi ofere. În casa părinților mei nu au existat cărți, iar până am prins eu gustul lor, deja pierdusem o grămadă de timp, de unde şi complexul de inferioritate cu care m-am luptat o vreme. De atunci, toată energia gândurilor mele a fost pusă în slujba autodepăşirii, a afirmării. N-am încetat nicio clipă să cred în reuşită, iar rezultatele au apărut. Aveam *Vară în Crimeea.* Acum lucram la o nouă carte. Pentru *Vară în Crimeea* primisem două premii importante, cu romanul de-acum speram să obțin chiar şi unul internațional. În ritmul ăsta, pe la cincizeci-şaizeci de ani puteam spera chiar şi la Nobel.

Am pus un CD cu The Police şi-am început să mă bâțâi,

făcându-i semn fiului meu să mi se alăture. Lui Alexandru îi plăcea mult să danseze, doar că făcea nişte mişcări îngrijorătoare, dădea din şolduri ca o fetiță, executa piruete şi-şi unduia brațele. I-am spus să înceteze, să se mişte normal, dar el a continuat cu prostia aia de dans.

— Dansează ca un bărbat! i-am zis.

El râdea şi continua să facă piruete.

— Am spus să-ncetezi!

L-am prins de braț şi l-am zgâlțâit. Evident, a început să se smiorcăie, ceea ce m-a enervat şi mai tare.

— Nu mai plânge!

Degeaba. Continua, roşu la față, să verse lacrimi grele.

— N-auzi să nu mai plângi?

— Dar nu pot să mă abțin! mi-a zis printre sughițuri şi a încercat să se apropie de mine, fiindcă voia să-l iau în brațe, dar l-am oprit. Nu doream să încurajez astfel de manifestări. Avea şapte ani şi consideram că e prea răsfățat. Nu voiam să ajungă un fătălău.

5

Zilele treceau, filele zburau din agendă, dar nu cele importante, pe astea le păstram pentru ultima parte a afacerii. Alina întâi a protestat, apoi, aşa cum am bănuit, a abandonat resemnată disputa. Mergea la biserică aproape

zilnic şi o surprindeam adesea plângând. Avea mai mereu ochii roşii şi umflați. Căpătase şi un obicei îngrozitor: îşi rodea unghiile. Mă indispunea tot mai tare. Era o epavă. Nu prea mai semăna cu fata de care mă îndrăgostisem.

Ramona venea rar pe la noi, de obicei fără să anunțe. Nu ne-nțeleseserăm niciodată, dar Alina mă avertizase de la bun început că nu avea de gând să renunțe la ea. Copilăriseră împreună şi erau cele mai bune prietene. Probabil că acum, Alina îi interzisese să o mai viziteze, însă uneori nu rezista şi se înființa la uşă. În ultimul timp, începuse să-mi placă s-o văd, mai ales când venea îmbrăcată cu nişte pantaloni negri din piele. Cine ar fi crezut?! Fata strălucea. Era clar. Într-o zi, în hol, după ce şi-a lăsat geaca în cuier, am atins-o pe spate, foarte jos, aproape pe fund. S-a smucit de parcă aş fi ars-o cu ceva şi m-a privit consternată. I-am zâmbit.

Seara, în pat, i-am spus Alinei că Ramonei îi vin foarte bine pantalonii ăia negri. Nu m-am putut abține. Alina, cu chipul ei palid, arăta ca o actriță japoneză dintr-o piesă de teatru no. M-a privit fix multă vreme, apoi s-a întors cu spatele la mine şi s-a culcat. Mă enerva faptul că mă lăsa baltă. Aveam chef să vorbesc. Totuşi, nu îi auzeam respirația. M-am aplecat peste ea şi-am privit-o. Țintuia

peretele şi părea moartă, dar nu era. Am strâns-o în brațe.

— în seara asta nu vreau nicio foaie, mi-a zis şi am simțit atât de multă scârbă în vocea ei, încât o clipă am vrut să o lovesc.

De față cu Alexandru, partitura noastră era diferită. Nu voiam ca el să aibă de suferit, aşa că ne prefăceam că totul este în regulă. Uneori ne cuprindea pe după mijloc cu brațele sale firave şi, lipit de coapsele noastre, privea în sus, spre noi. Atunci, o trăgeam zdravăn spre mine pe soția mea, o sărutam, îi striveam buzele cu buzele mele, pătimaş, cu o reală bucurie. Chiar dacă închidea ochii, simțeam cum raze roşii de furie îmi sfredelesc țeasta. Alexandru râdea fericit şi, ca o maimuță, încerca să se cațăre pe noi, cu buzele țuguiate. Îl ridicam şi el îşi încolăcea brațele întotdeauna în jurul gâtului soției mele, sărutând-o zgomotos pe toată fața.

— Ah, lasă-mă! Lipiciosule! spunea ea înveselită. Eşti un melc!

Dar Alexandru cu atât mai mult voia acum să continue. O trăgea de gât către el şi o pupa.

— Gata! zicea Alina, dar fiul nostru nu se potolea.

Ea încerca să se elibereze, însă Alexandru dovedea o forță neaşteptată.

— Am spus gata! Lasă-mă! zicea ea, de-acum enervată, şi

se smucea din strânsoare.

Îi cerea apoi iertare, explicându-i că e obosită şi că de asta reacționa atât de aiurea, iar el o ierta de fiecare dată.

6

Câteva păsări au țâşnit din coroana uriaşă a unui tei, tăind aerul cu mişcări iuți, în zigzag. S-au înălțat deasupra casei, apoi au dispărut după acoperişul de tablă, aruncându-se parcă în hău.

Mama era în bucătărie. Purta un batic roşu cu alb şi un halat flauşat maro-deschis. Dincolo de lentilele mari ale ochelarilor cu rame negre, ochii i s-au umezit imediat.

— Paule, dragule, de ce nu mi-ai spus că vii?!

— Mă puteam răzgândi în ultimul moment... Ştii că nu mi-e uşor.

— Hai, şezi! Vrei o tocăniță de cartofi cu carne de vită?

— O, da, mi-e o foame de lup. Tata ce face?

— Ce să facă?! Nu prea bine. Îl lasă tot mai tare memoria. Mi-e teamă că are boala aia, Anhaimăr sau cum îi zice.

— Alzheimer.

— Da, Azhaimăr. Of, că asta-mi mai lipsea!

— Poate nu e asta, mamă. Oamenii încep să uite din diferite motive. Am citit pe internet. Simptome asemănătoare pot să apară în cazul unor boli ale ficatului sau dacă sunt

probleme cu hormonii tiroidieni, parcă.

— De la tiroidă?! Păi ce, tac-tu are guşă?!

— Nu ştiu dacă întotdeauna faci guşă.

— Cum nu?! Toată lumea ştie asta. A avut şi bunica mea, Dumnezeu s-o ierte! făcuse o guşă de ziceai că-i focă, săraca.

— Ei, mamă, acum te crezi şi doctor. Du-l pe tata la un specialist, numai aşa vei putea să ştii ce are.

— Pfff, specialiştii!... Te jupoaie de bani şi pleci de la ei mai bolnav decât ai fost, lasă că-i ştiu io pe specialişti. Cu ce l-a ajutat pe unchi-tu Vasile?! L-a iradiat ca pe ăia de la Cernobâl, de rămăsese săracu' făr-un fir de păr în cap. Şi ce-au rezolvat?! N-au rezolvat nimic, că tot a murit. Mai bine îl lăsau să moară-n plata Domnului, ca omu normal, nu ca o mumie cheală.

— Mamă, aia e altă poveste. Unchiu avea cancer, să nu amestecăm lucrurile. Du-l pe tata la doctor.

— O să-l duc, o să-l duc, dă-ți spun io că a dat necazu peste noi şi are Anhaimăr sau cum îi zice. S-ajungă tac-tu slab ca africanii ăia de-i arată la Teleenciclopedia şi chel ca Kojak n-o să permit. Mai bine mor şi io.

Am mers apoi să-l văd pe tata. În patru labe, încerca să scoată telecomanda dintre perete şi dulăpiorul pe care era

aşezat televizorul. Nu mă simțise. Înjura şi respira precipitat.

— Futu-i mama ei! Uite a dracului unde a putut să cadă. Dracu a dus-o acolo.

M-am apropiat şi l-am salutat. S-a dat puțin în spate şi m-a privit încruntat, apoi, sărind peste orice formă de salut, mi-a zis:

— Ia vezi, mă, dacă poți să o scoți.

— Lasă-mă să-neerc.

Tata s-a retras, cedându-mi locul. M-am trântit pe burtă, am întins mâna şi am apucat telecomanda.

— Aşa, mă, băiete. Bravo!

I-am dat telecomanda. S-a aşezat pe pat, a pornit televizorul şi a început să schimbe canalele, amenințând parcă aparatul de fiecare dată când apăsa pe buton, atât de energic îi era gestul.

— Nu prea mai are baterii, m-a anunțat, apoi n-a mai zis nimic.

Ajuns acasă, gata să vâr cheia în broască, am auzit vocile aprinse ale Alinei şi Ramonei.

— Pot să fac asta... Dă-i nenorocitului ceea ce vrea, numai să te lase în pace! spunea Ramona.

— Termină! Nu mai vreau să aud nimic, protesta Alina.

Am deschis uşa şi am intrat.

— Salut! am zis.

Spre surprinderea mea, Ramona mi-a răspuns zâmbitoare:

— Salut!

Avea părul răvăşit, câteva şuvițe i se lipiseră de obrajii roşii.

— Pleacă! Pleacă acum! a zis Alina şi-a început s-o împingă pe prietena ei spre ieşire.

Chiar şi în acele momente, Ramona n-a încetat să mă privească. Alina s-a întors în sufragerie şi, cu mâini tremurânde, a luat de pe măsuța de lângă canapea cele două ceşcuțe din care băuseră cafea şi le-a lăsat în bucătărie.

— Unde e Alexandru? am întrebat.

— La mama. Îl aduce în seara asta.

Vorbea normal. Căuta, oare, o soluție?!

Jucase mai devreme teatru doar fiindcă era prea mândră?! încerca să-mi spună: *faceți ce vreți, eu nu vreau să ştiu, nu sunt de acord, dar e treaba voastră, voi sunteți cei imorali, eu nu sunt aşa, nu vreau să ştiu nimic?!* Da, asta trebuia să fie.

— Ți-e foame? m-a întrebat.

Era evident că voia să fie amabilă.

— Da, mulțumesc!

Am mâncat împreună, schimbând câteva vorbe, m-a întrebat cum o duc părinții mei, eu am întrebat-o despre serviciu şi despre ce crede că ar mai trebui să-i cumpărăm lui Alexandru, a fost o discuție normală, ca între doi soți obişnuiți. Apoi eu am făcut duş, iar ea s-a uitat la televizor. Am ieşit din baie şi am cules de pe un raft al frigiderului o bere.

— Vrei şi tu una? am întrebat-o.

— Da, mulțumesc!

Făceam multe lucruri împreună în acea zi. Firesc ar fi fost să facem şi sex, dar nu era cazul, un nou pact exista acum între noi. Sărbătoream evenimentul care tocmai avusese loc în mod tacit. Beam bere şi ne uitam la un film stupid. Eram mulțumiți. Fiecare obținuse ceea ce-şi dorise.

Am auzit bătăi slabe în uşă, acele bătăi care aveau o amprentă sonoră inconfundabilă pentru mine. Ca de obicei, Alexandru o luase la fugă şi ajunsese primul.

Am lăsat uşa deschisă şi l-am luat pe Alexandru în brațe, ducându-l în sufragerie. În spatele meu, am auzit-o pe soacră-mea intrând.

— Să vezi ce mi-a luat ieri mami! mi-a spus fiul meu.

L-am lăsat jos şi el a fugit în camera sa, de unde s-a întors cu o carte bleu cu cotor vişiniu. Se numea *şi animalele trebuie să se spele pe dinți? Curiozități din lumea animalelor.*

— Ascultă! mi-a zis fiul meu, deschizând cartea la întâmplare. Răspunde-mi la întrebare: *trebuie să-şi radă barba masculul caprei negre?*

— Păi, cred că nu.

— Aşa este. *Capra neagră nu se confruntă niciodată cu dilema bărbieritului cu briciul sau cu aparatul de ras. În cazul ei, natura a înlocuit lama. Nu trebuie să se aşeze în fiecare dimineață în fața oglinzii pentru această operațiune: una pe an este suficientă. Primăvara dispare şi barba, odată cu năpârlirea blănii.* Nu e haioasă cartea?

— Ba da, e foarte haioasă.

Soacră-mea şi Alina erau în bucătărie. Le auzeam şuşotind şi chestia asta mă enerva teribil.

— Să-ți mai citesc, a zis Alexandru, dar nu-l prea mai puteam asculta.

„Şu-şu-şu-şu” se auzea din bucătărie şi îmi lungeam urechile, încercând să prind cuvintele, însă fără succes.

— *Cum îşi petrece ziua musculița de o zi?* m-a întrebat fiul meu şi eu am dat din umeri.

„Şu-şu-şu-şu" continua să se audă din bucătărie.

— *Unica zi pe care o trăieşte musculița este una minunată, căci ea este destinată în întregime dragostei – sau mai precis, procreării,* a spus Alexandru.

M-am apropiat de uşa bucătăriei şi chiar atunci a apărut Alina, aproape că m-a izbit. S-a prins că trăsesem cu urechea, însă nu ştia dacă auzisem ceea ce îi spusese maică-sa.

— Mă întreba mama dacă avem nevoie de ceva.

A-ha! mi-am zis, *e clar că m-au bârfit, e clar că a spus mă-sa ceva rău despre mine. Alina se simte cu musca pe căciulă, altfel nu mi-ar oferi explicații.*

— De ce minți, dragă?! Ți-e frică de el?! a intervenit soacră-mea.

— Mamă, te rog! Nu e momentul.

— De ce să nu fie, dragă, momentul?! Ce-i faci, Paule, fetei mele de-a ajuns să arate în halul ăsta?!

M-am întors cu spatele, dând a lehamite din mână. M-am aşezat în fotoliu.

— Paul! a strigat soacră-mea.

I-am răspuns cu un zâmbet.

— Ajunge, mamă. Îl sperii pe Alexandru, a zis soția mea.

Soacră-mea i-a aruncat scurt o privire băiatului, ca

pentru a se convinge că nu a pățit nimic, apoi a plecat, nu înainte de a mă amenința vânturându-şi degetul arătător.

„Bărbații nu doar regulează femeile, ci le şi batjocoresc. Le disprețuiesc pentru că-şi pot vârî nenorocita aia de bucată de carne în ele. Învadându-le, au senzația că le cuceresc, că ele devin proprietatea lor. Îşi folosesc penisul ca pe o armă contra femeilor. Cred chiar mai mult de-atât. Cred că toți bărbații sunt potențiali violatori. Violența fizică sau umilirea, fie şi trucate, ca fantezie, aşadar, sunt semne clare ale atracției față de ideea de viol”.

Ca să fiu sincer, nu o prea puteam contrazice pe Alina. Visasem de multe ori că într-o zi o voi sodomiza şi c-o să-i placă acest atac de mascul adevărat. Era o fantezie pe care ştiam că nu o voi putea pune niciodată în practică. Nu cu Alina. Dar de aici până la viol cred că e cale lungă. Excitația nu determină automat şi comportamentul, asta nu pricepea Alina.

Pentru ea, opresiunea nu însemna doar dictatura din Coreea de Nord sau Birmania, ci şi felul în care se comportă bărbații cu femeile, înțelegeam acum mai bine şi ura pe care le-o purta unor scriitori precum Henry Miller, Norman Mailer sau Charles Bukowski. Nu îi citise, dar auzise ce le poate pielea.

„Pentru un singur lucru sunt utili bărbații: pentru reproducere. Am citit undeva că există nişte musculițe care, în timpul copulației, îşi țin captivi masculii în interiorul lor. După ce aceştia ejaculează, îi mănâncă – cu excepția penisului, care rămâne în canalul lor genital pentru a facilita fertilizarea. Ştiu muştele alea ce ştiu".

Ramona îi aducea să citească tot felul de porcării feministe, alimentându-i furia. Spera să o convingă să treacă în tabăra ei. Nu cunoştea adevărata problemă a Alinei, ci doar că manifestă o mare adversitate față de bărbați, iar asta îi fusese de ajuns pentru a porni ofensiva. Vedea la Alina o homosexualitate latentă.

A doua zi după cearta dintre Ramona şi soția mea, cea dintâi m-a sunat, dându-mi întâlnire la ea acasă.

— Am ceva foarte important de discutat cu tine, mi-a zis.

Urzeala mea dădea roade. Ramona nu făcea decât să ducă la bun sfârşit ceea ce îmi dorisem atât de mult. Controlam oamenii, îi manipulam. Senzația pe care mi-o transmitea exercitarea acestei puteri semăna cu un drog. Mă cuprinsese o exaltare fără margini. Înainte fusesem împotriva unor astfel de lucruri doar fiindcă suferisem de laşitate, de frică. Acum devenisem un om puternic, un *Übermensch.* Nu mai făceam parte dintre cei slabi, dintre

victime. Credeam că lucrul acesta mă va face şi un artist mai bun, un scriitor mai curajos. Când îmi imaginam beatitudinea, nu îl puteam vedea pe om decât într-un stadiu de idioțenie. Consideram că fără momentele de întunecare, fără Demon, fără spaime, omul nu e stârnit în sens cognitiv de nimic. Ca să îşi imagineze fericirea are nevoie de tenebre. Sfioşenia e bună în biserică, dar nu în artă. În artă trebuie să fii al dracului. Un om care niciodată nu e obraznic ajunge să fie un mare plicticos. Obrăznicia e palma care înroşeşte carnea palidă a cuviinței, care te ajută să ieşi din convențiile absurde, eliberând şinele, care te ajută să descoperi lucruri noi, să progresezi, să devii mai bun în ceea ce faci.

Ramona locuia lângă Câştigiu, într-un vechi bloc modernist, pe a cărui fațadă puteai vedea bine-cunoscuta bulină roşie. *Gradul I se risc seismic.* Erau multe clădiri în Bucureşti marcate astfel, vechi şi frumoase. Aveai senzația că în ele locuiesc oameni stigmatizați. Ce nu apucase Ceauşescu să demoleze ar fi picat la primul cutremur mai serios.

Nu funcționa liftul şi am fost nevoit să urc pe scara în spirală, călcând cu grijă pe treptele înguste şi tocite. La etajul 5, holul era întunecat. Niciun bec, nicio fereastră. Am bâjbâit un pic până am reuşit să identific uşa Ramonei.

Pipăind peretele, am găsit şi butonul ca un sfârc al soneriei. Am sunat de două ori, energic, sătul să stau în beznă. Când uşa s-a deschis, un tren de lumină a năvălit peste mine. Văzându-mă uşor derutat, Ramona a **(iptlitn M.V i viiu** zâmbit larg. Era îmbrăcată cu pantalonii negri şi cu o cămaşă albă, descheiată la doi-trei nasturi. Pielea ei închisă la culoare lucea îmbietor. M-am întrebat o clipă dacă nu e o capcană. Poate că Ramona şi Alina complotaseră împotriva mea. Am privit în jur. Putea să existe un aparat care să înregistreze totul. Pe noptieră se aflau un roman de Doris Lessing, un pachet de țigări, o brichetă, un pahar cu apă. Pe biroul de lângă geam: computerul. Pe un perete, o mică bibliotecă. Lângă bibliotecă, un şifonier cu două uşi. O reproducere după un Klimt, lângă fereastră. Într-un colț, direct pe parchet, o vază cu flori. Lângă vază, un fotoliu albastru.

— Ia loc, mi-a zis Ramona, indicându-mi chiar acel fotoliu.

M-am aşezat.

— Ce anume vrei să discutăm?! am abordat-o direct, preferând un ton rece, ca măsură de siguranță.

— Te grăbeşti?! m-a întrebat şi mi-a zâmbit iarăşi, uşor ironic.

— Nu, dar sunt foarte curios.

— Vrei să bei ceva? Am whisky, bere… Cafea…

— O cafea. Mulțumesc!

— Imediat! mi-a spus şi, trecând pe lângă mine, m-a atins uşor cu palma pe umăr.

Am privit-o cum se duce în bucătărie. Pantalonii mulați îi scoteau în evidență fundul voluptuos, de dansatoare braziliană.

— îți place Doris Lessing? am întrebat-o, încercând de acum să mă arăt cât mai prietenos, chiar dacă vocea îmi suna fals.

Important era doar ceea ce avea să se întâmple, ceea ce avea să mă arunce într-o experiență pe care, nu cu mult timp în urmă, n-aş fi putut-o crede posibilă. Totuşi, întâlnirea curgea atât de previzibil către deznodământul dorit, încât continuam să fiu uşor rezervat. Într-un roman bun, acum ar fi intervenit o răsturnare de situație, ea l-ar fi amenințat şi şantajat pe el cu nişte lucruri total neaşteptate, ori el, deşi o dorea foarte tare, ar fi refuzat să se culce cu ea, repurtând o victorie usturătoare. Nu aveam chef de subtilități, îmi doream să o fut pe prietena lesbiană a soției mele, asta mi se părea varianta cea mai crudă, cea mai necruțătoare, dar şi cea mai exotică.

— Foarte mult. Ai citit-o? a zis.

— Da, am mințit.

Nu voiam să-i dau ocazia de a mă surclasa în vreo chestiune literară. Ştiam destule despre autoare. În cazul altor întrebări puteam face față.

Când Ramona a adus cafelele, simțeam cum de la unul la altul zburau cârlige invizibile, se înfigeau în trupuri, rupeau din carnea noastră. Ne uram, dar aveam interese mai presus de această ură, în cazul ei era vorba despre dragostea pentru soția mea, în cazul meu, despre o ură şi mai mare, ura față de aceeaşi femeie, față de femeia pe care-o iubisem ca un nebun, mama copilului meu, femeia care nu mă dorea, femeia căreia îi era silă de mine, frigida, femeia cu sexul ca un deşert, femeia fără sex, femeia fără viață, femeia moartă, femeia care pălea cu fiecare zi ce trecea, care-şi rodea unghiile şi, la rândul ei, mă ura, femeia pe care-am iubit-o, femeia superbă de-atunci, femeia-fantomă de-acum, femeia pe care cândva o atingeam cu emoția unui om salvat de la moarte, femeia căreia credeam că-i voi zâmbi în fiecare dimineață... Voiam să mă răzbun. Nu puteam să o iert pentru trădare, pentru minciună. Fusesem umilit şi aveam ocazia să i-o plătesc. Voiam să dau cu pumnul, nu să-ntorc obrazul celălalt.

— Paul, uite cum stau lucrurile. Noi doi nu suntem chiar cei mai buni prieteni, dar suntem suficient de nebuni pentru a putea rezolva situația asta.

— Care situație?!

Încercam să o forțez să spună lucrurilor pe nume. Mi-ar fi plăcut să o aud mărturisindu-şi iubirea pentru soția mea.

— Aşa nu mă ajuți. Dacă vrei să faci pe durul în continuare, ne vom împotmoli. Ştii foarte bine de ce eşti aici. Ştii de ce te-am chemat. Tot ce vreau este să o laşi în pace pe Alina.

Am ridicat mâinile, ca pentru a mă preda.

Am o amantă! mi-am spus, dar imediat mi-am corectat gândul: *Nu, nu e o amantă. E mai mult de atât. E o femeie frumoasă care mi se oferă, deşi nu mă doreşte. E mai excitant decât a avea o amantă. Mi se oferă nu pentru bani, ci pentru că nu vede altă soluție. E obligată. Fiecare contact sexual va fi aproape ca un viol. Ah, şi voi face tot ce voi dori cu ea. Totul! Ea se sacrifică pentru Alina, eu voi profita fără milă de acest lucru. Ramona va fi sclava mea. În fond, asta visează orice bărbat, să aibă o femeie, măcar una, care să-i fie întru totul supusă.*

Îmi încinsesem la maximum motoarele, m-am ridicat din fotoliu şi m-am apropiat de ea. Stătea în picioare, în mijlocul

încăperii. Mă aştepta, încercând să-şi păstreze o urmă de demnitate pe chip, deşi ştia că e prada pe care aveam să o devorez curând. Mă apropiam încet, privind-o în ochi, străpungând-o cu privirea feroce, plină de poftă. Rânjeam aproape inconştient. Eram masculul care lua cu asalt femela, într-o peşteră, acum câteva milioane de ani. Am doborât-o pe parchet şi am dezbrăcat-o.

Am cărat-o apoi în brațe până la fotoliu. I-am pus o palmă pe spate, între omoplați, şi am împins-o, frângând-o peste spătar.

Ieşind de la duş, cu un prosop în jurul şalelor, am deschis frigiderul şi am luat din congelator două cuburi de gheață pe care le-am lăsat apoi să lunece într-un pahar. Aveam un whisky prost, o poşircă pe care nu o puteam lipăi decât îmblânzită cu gheață. Mă pregăteam să scot sticla din bar, când a început să sune telefonul. Am scos un „fuck!" apăsat şi am mers să răspund. Era tata. Încerca să aibă o voce binevoitoare. Simțeam că face eforturi mari pentru a-şi stăpâni tonul.

— Paul, vino până acasă… Vreau să stăm serios de vorbă.

— Despre ce?

— Despre tine… Despre ce vrei să faci mai departe în viață.

Îmi venea să trântesc receptorul, dar până la urmă ispita unei replici a fost mai mare:

— Şi de ce crezi că eşti în măsură să-mi dai sfaturi?!

— Bă, căposule, io am plecat de la unşpe ani de-acasă şi am muncit, m-am descurcat singur. Mă respectă toată lumea.

Tonul său echilibrat se făcuse țăndări. Acum auzeam vocea lui dintotdeauna, o gâlgâială zeflemitoare. Oare de câte ori purtaserăm discuția asta, mai mult sau mai puțin aceeaşi?! Tot ce vorbeam părea să vină de dinaintea naşterii mele, ca o moştenire genetică, un ecou purtat în sânge de cine ştie câte generații. Până la urmă, văzând că aşa nu ajungem nicăieri, a înmuiat iarăşi tonul:

— Vino, mă, că şi mă-ta vrea să te vadă. Hai că-ți promit că nu mă cert cu tine.

Am tăcut câteva clipe, pentru a mă putea domoli. Ştiam că era, probabil, una dintre ultimele şanse de a-l vedea pe tata într-o formă bună, aşa că am spus:

— OK, vin… Vin chiar azi.

Gheața din pahar se topise. Am aruncat apa în chiuvetă şi am lăsat paharul pe masă. Am tras pe mine o pereche de blugi şi o cămaşă gălbuie. M-am pieptănat. Din oglindă m-a privit un tip ambițios.

— *May the Force be with you,* i-am spus.

Am luat din frigider o doză de coca-cola, m-am aşezat pe canapea şi am băut din otrava dulce şi rece. Atunci s-a auzit uşa. A intrat Alina, urmată de Ramona. Fiecare a mormăit câte ceva în chip de salut. Una a mers la baie, alta s-a dus în bucătărie, apoi au revenit în sufragerie.

— Bănuiesc că pe Alexandru l-ai lăsat iar la mama ta, i-am spus soției mele.

— Da, de ce să nu-l las?! E weekend.

N-am mai zis nimic. Am golit doza de coca-cola, apoi m-am ridicat pentru a-mi pune în rucsac haine, periuța de dinți, deodorant, o carte de John Fante. Femeile se uitau mirate la mine, iar mie-mi plăcea să mă gândesc la ele ca la un mic harem. M-am încălțat şi am spus:

— Plec la Câmpina. Mă întorc mâine.

Alina a acceptat scurt:

— Bine.

Cu rucsacul în spate, m-am îndreptat spre ieşire.

— Pa, fetelor!

Ramona a pufnit într-un râs disprețuitor.

— Pa! Ai grijă cum conduci, a spus Alina.

M-am întors şi am privit-o.

Nu, nu era ironică, iar treaba asta, nu ştiu de ce, aproape

că m-a emoționat. A şi fluturat uşor din degete.

— Pa! am zis încă o dată, încet, parcă pentru a nu fi auzit şi de Ramona.

Am condus gândindu-mă la Alina, la seara în care ne-am cunoscut, la dansul nostru pe melodia *Nothing Else Matters* a formației Metalica. Îmi transpiraseră palmele şi încercam să o ating cât mai delicat, deşi aş fi vrut să o strâng la piept, să-i simt sânii superbi. Am privit pe lângă urechea ei stângă, printr-o şuviță de păr roşcat, fără să-i pot spune ceva. Mă-ntrebam acum de nu cumva tocmai timiditatea mea o încurajase să-mi acorde o şansă. Îi părusem, probabil, candidatul ideal.

Când am ajuns în fața casei, luminile erau stinse, ceea ce mi s-a părut, desigur, cam ciudat. M-am uitat la ceas. 20: 17. Am parcat şi am coborât din maşină. Pe acoperişul casei trecea lent şi deloc ezitant o pisică neagră. M-am apropiat. Prin geamul dinspre aleea care cobora către lac se zărea, totuşi, o lumină. Televizorul era pornit. Am sunat la sonerie. Imediat s-a aprins becul din curte şi am văzut-o pe maică-mea în hol. A ieşit şi a descuiat poarta.

— Sărut mâna!

— Să trăieşti, dragul meu!

M-a luat în brațe, apoi, ținându-mă de umeri, m-a

întrebat îngrijorată:

— Ce e cu tine la ora asta?!

— Nu ți-a spus tata?!

— Să-mi spună?! Ce să-mi spună?!

— Of! Mi-a dat telefon şi i-am zis că vin în seara asta la voi.

— Ți-a dat... Măi, măi, ce-mi face orau ăsta! Umblă mereu la aparat, da nu-şi aminteşte niciun număr. Într-o zi l-am găsit certându-se cu cineva. Era convins că formase numărul corect. Uite că acum fie a găsit agenda cu numere de telefon, deşi mă-ndoiesc, fie şi l-a amintit pe-al tău.

— Când m-a sunat părea lucid.

— Eh, are faze şi faze. Ba mă strigă, ba mă-ntreabă cine sunt. Mă mir că n-am luat-o şi io razna.

— Trăieşti cu doi bărbați, mamă, am spus zâmbind.

— Da, da, vai de viața mea, a zis şi ea, luându-mă de braț. Hai în casă! Ți-e foame? Am făcut o ciorbă bună de perişoare, ştiu că-ți place.

— Bine, mamă. Mulțumesc!

— Du-te la tac-tu, dacă vrei, cât timp încălzesc io ciorba.

Tata stătea în pat şi se uita la televizor.

— Bună seara, tată! Ce faci?

— Nu vezi?!

Am tăcut câteva secunde.

— Am ajuns repede. A fost liber drumul. Doar până la ieşirea din Bucureşti am mers mai greu…

— Da, s-a dus toți acolo. De parcă acolo umblă câinii cu covrigi în coadă.

— Nu umblă, aşa e.

— S-a dus toți la Capitală, să se facă mari orăşeni. Ha! Nişte țărani! Asta au fost, asta rămân. Nu te schimbă, domnule, nici dracu.

— Mă bucur să te văd în formă. Azi, când m-ai sunat…

— Io nu te-am sunat.

— Nu-ți aminteşti?!

— Ce să-mi amintesc?! N-auzi că nu te-am sunat?!

— Bine, tată, lasă, nu e important.

— Eee, v-ați învățat să-mi puneți în cârcă, da d-aia-ți dă Dumnezeu cârcă, ca să duci.

Am tăcut iar o vreme, apoi a reluat el brusc discuția:

— Eşti singur?

— Da.

— De ce nu îl aduci şi pe copil? Cum îl cheamă?

— Alexandru, tată. Ai uitat?

— Prea multe a suportat capu ăsta al meu. Cum să nu uit?!

— Mai bei, tată?

— Repede că beau, atâta ştiţi să-mi spuneţi. N-am mai pus gura pe alcool de când am fost la doctor.

— Asta e foarte bine.

— Nevastă-ta ce face? Tot a dracului a rămas?

— Nu e deloc aşa. Ţi s-a pus pata pe ea. Ai întâlnit-o de două-trei ori şi, gata, crezi că o cunoşti.

— Lasă, mă, că ştiu io. Am văzut ce-i poate pielea. E muierea naibii. Are o căutătură de te bagă-n boală. Băi, să-şi permită ea să-mi spună că sunt beţiv!... Cum, mă, să-mi spună aşa ceva?! Şi dac-aş fi fost beţiv, da n-am fost, tot nu ar fi avut dreptu să spună...

— Tată, a spus asta după ce, cu o seară înainte, te-a văzut beat mort.

— Văd că tot îi mai ţii partea. Ţi-a dat pizdă şi te-a făcut preş. Lasă c-o să vezi tu mai târziu. O să zici: *Bă, câtă dreptate avea prostii ăla de tata.*

— Ba n-o să zic.

— Bineee! Să nu-mi zici mie Vasilescu dacă n-o să-mi dai dreptate!

Viaţa e uneori ciudată, dureroasă ca o potcoavă încinsă îndesată în carne. Palma ocrotitoare poate fi şi palma care-ţi astupă gura. Cam asta i se întâmplase Alinei de la o vârstă

destul de fragedă. Doi frați, unul se îmbolnăveşte de ciroză, celălalt promite să aibă grijă de fetița acestuia, cel bolnav moare, fetița suferă, fratele rămas în viață îi alină suferința, îi cumpără cadouri, când mama pleacă la Bucureşti pentru a-şi găsi de lucru, o ia de multe ori acasă la el, e unchiul ei, e fratele tatălui ei, e în regulă, fetița e tristă, dar e ceva mai bine acum, mama e plecată, unchiul mângâie fetița, mama caută un loc de muncă, vrea să scape de Buzău, vrea să schimbe peisajul, speră că aşa va putea să uite… nu să uite, dar un loc nou nu i-ar aminti de soțul ei, fetiței îi place la unchiul ei, unchiul ei are bani, patul e mare şi moale, unchiul i-a cumpărat fetiței mai multe haine frumoase, mama găseşte ceva, contabilă la o firmă importantă, are experiență, e o contabilă iscusită, dar a avut şi noroc, o prietenă din Capitală a ajutat-o, i-a pus o vorbă bună, mama se urcă fericită în tren, fetița e în patul cel mare, sub cearşaful alb şi fin, se joacă, mama se gândeşte, priveşte pe geam, trenul troncăne, o să vândă apartamentul, cearşaful alb e un fel de adăpost, e minunat, o să vândă apartamentul, mai are şi ceva economii, va face şi un împrumut, sub cearşai se vâră şi unchiul, mama va cumpăra un apartament, unchiul e gol, la fel e şi fetița care are zece ani, unchiul i-a făcut baie, palmele lui pe trupul ei,

fetița chicotește și se rușinează, degetele lui pe sexul fetiței, *oricum,* se gândește mama, *rămân pământurile de la Pleșcoi, când se va face Alina mare, la voi vinde și îi voi cumpăra și ei un apartament,* pământurile pe care soțul ei le moștenise de la părinți, la București va începe serviciul abia din toamnă, e timp pentru toate, unchiul are puța mare, fetița se sperie, trenul troncăne, mama e fericită, unchiul liniștește fetița, îi spune că îi va face multe, multe cadouri și că ăsta e secretul lor, că nu trebuie să știe nimeni, nici măcar mama ei, mama își face calcule, vrea să vândă și lucrurile din casă, să nu rămână nimic care să-i amintească de soț, unchiul ia mânuța fetiței, a fost un soț bun, chiar dacă a avut patima băuturii, nu făcea scandal, nu o bătea, aducea bani, mânuța fetiței e acum pe puța întărită a unchiului, fetița nu vrea, unchiul îi ține mânuța acolo cu forța și îi spune că totul e un joc, mama a fost impresionată de firma aceea mare, de clădirea înaltă, din sticlă, ca din filmele americane, „din puța mea iese un fel de lapte, ca la văcuțe", îi spune fetiței unchiul, ea râde, mama plânge, îi pare rău după soț, poate dacă se mutau împreună în București viața lor se schimba, poate că el ar fi găsit, ar fi regăsit acolo bucuria de a trăi, în viață ai nevoie de schimbări, trebuie să schimbi din când în când apa din acvariu, nu se gândise la asta, acum îi

pare rău şi plânge, unghiul gâfâie, fetița îl priveşte cu ochi imenşi, curioasă, îşi mişcă mânuța aşa cum a învățat-o el, mama primeşte un şervețel de la femeia de pe bancheta alăturată, femeii i s-a făcut milă, mama e încă în doliu, unchiul gâfâie, o prinde pe fetiță de cap, mama mulțumeşte pentru şervețel, îşi şterge lacrimile, dar altele şi altele izvorăsc din ochii ei, din puța mare a unchiului țâşneşte un fel de lapte, fetița e din nou speriată, laptele a sărit pe ea, unchiul o îmbrățişează, respirația lui e încă greoaie, dar uşor-uşor revine la normal, mama prezintă biletul la control, sub cearşaf e prea cald, cei doi au transpirat, clac! clac! aparatul perforează cartonul biletului, unchiul înlătură cearşaful de pe ei, mama îşi revine, *o să fie bine,* numai că nu e aşa, după ce demisionează din postul de la Buzău şi vinde apartamentul, cei de la firma din Bucureşti o anunță că nu o mai pot angaja, firma a dat faliment, *firma aia mare, din clădirea aia enormă, cum e posibil să fi dat faliment?!* se întreabă prosteşte mama, totul se năruise, bagă banii într-un cont, unchiul le primeşte la el pe mamă şi pe fetiță, până ce mama îşi va găsi serviciu la Bucureşti şi se vor muta, nu se poate muta încă de acum, cu ce bani s-ar întreține acolo?, dar inflația atinge un ritm galopant, banii din cont nu mai înseamnă mare lucru, „nu-i nimic, am eu grijă de

voi", le spune unchiul, el nu e căsătorit, mama e mulțumită să vadă că sunt într-adevăr bine îngrijite, merg la biserică, se roagă, aprind lumânări pentru cel ce-a murit, fetița crește, unchiul îi dăruiește mereu și mereu câte ceva, mama e copleșită de atenția lui, se îndrăgostește pe nesimțite de el, fetița crește și e tot mai tristă, unchiului îi merg bine afacerile, mama se mută în dormitorul lui, apoi fac nuntă, „e de datoria mea să am grijă de familia fratelui meu", așa spune unchiul care acum a devenit și tată, fetița are paisprezece ani, degetele lui pe sexul ei, degetele lui în sexul ei, durere și sânge, mama e fericită, el nu e afemeiat, el nu consumă alcool, merg împreună la biserică, pare un sfânt, ea își făcuse multe griji, *cum, Doamne, să mă culc cu fratele răposatului meu soț?*! el i-a cumpărat o mașină, au mers în concediu în Caraibe, acolo s-a culcat cu el, *iartă-mă, Doamne*! dar viața era bună, tentativa ratată de a se muta la București fusese dată uitării, fetița are cincisprezece ani, mama e furioasă pe ea, nu înțelege de ce se poartă atât de urât, are tot ce-i trebuie, unchiul-tată are grijă de ele, pula lui mare și tare pătrunde în sexul mic al fetiței, ea plânge, urlă în baie, el îi dă 1000 de euro, o nouă filă peste maldărul cu secrete, fetița plânge pe umărul Ramonei, dar nu-i spune adevărul, Ramona o strânge în brațe, Ramona o iubește,

fetița care acum nu prea mai este fetiță merge mereu şi mereu la biserică, se roagă arzător, se roagă şi plânge, preotul e speriat şi încântat în acelaşi timp, unchiul e mulțumit, numai să nu vorbească nimic cu preotul, să nu-i spună nimic despre secretele lor, ea nu spune, încearcă să vorbească direct cu Dumnezeu, numai Dumnezeu ar putea înțelege, Ramona o aşteaptă pe trepte, ea nu e credincioasă, spune că religia e înjositoare, mai ales pentru femei, apoi unchiul-tată e arestat, obținuse bogățiile alea prin furt, îi este confiscată averea, Alina e fericită, sărută cu înflăcărare cruciulița pe care o poartă la gât, recunoscătoare, rugăciunile i-au fost în sfârşit ascultate, Diavolul a ajuns la închisoare, Alina speră ca el să sufere, speră să fie chinuit de alți condamnați, aşa cum a auzit că pățesc unii bărbați la puşcărie, dar Diavolul nu rezistă, îşi pune capăt zilelor, se spânzură de gratiile de la fereastra celulei, mama suferă, se prăbuşeşte, e prea mult, i-a murit şi cel de-al doilea bărbat, jură să nu se mai căsătorească vreodată, Alina ajunge la Bucureşti, la facultate, Ramona o urmează, mama îşi caută din nou *job* de contabilă acolo, în sfârşit găseşte un post liber la un producător de băuturi alcoolice, e acceptată, vinde tot, apartamentul rămas de la unchiul-tată, chiar şi hainele acestuia, mobila, pământurile de la Pleşcoi, mai are

şi ceva bani, cumpără două apartamente, unul pentru ea, altul pentru Alina, aşa cum i-a promis, amândouă sunt mulțumite, pentru Ramona e şi mai simplu, are o bunică la Bucureşti, se mută la ea, în garsoniera de pe Schitu Măgureanu, bunica moare şi Ramona se alege cu garsoniera, dimineața deschide larg geamul, priveşte Câştigiul, îşi bea cafeaua pe balcon şi fumează o țigară, gândindu-se mereu şi mereu la Alina, nimic altceva n-a contat, nimic altceva nu contează, un vag optimism o cuprinde, aici totul devine mai uşor, Alina s-a îndepărtat de cuib, Ramona aşteaptă, oricât de mult va dura, dragostea ei nu e ceva negociabil sau condiționat de factori externi, dragostea ei, orice ar fi, oricum ar arăta, a crescut odată cu trupul său, a umplut-o în totalitate, nu mai există loc pentru altceva sau pentru altcineva.

Alexandru ajungea lângă minge, dar nu îndrăznea să o lovească dacă un alt copil se apropia.

— Dă, Alex, în minge! îi spuneam, încercând să-l încurajez, dar şi să-mi păstrez cumpătul, căci îmi venea să țip.

Nu zicea nimic, se întorcea cu spatele şi se îndepărta. Mergeam la el, îl luam de mână şi îl trăgeam către minge, dar el se ruşina.

— Nu, nu! îmi spunea şi încerca să-mi opună rezistență.

— Nu-ți place să joci fotbal?! îl întrebam.

— Nul

— Ba eu cred că-ți place, dar spui că nu-ți place doar pentru că ți-e teamă de ceilalți copii.

— Ba nu-mi place.

— Alex, te rog, dă măcar o dată în minge, de dragul meu.

— Dar nu pot! Vin ceilalți copii şi mi-o iau!

— Bagă-te şi tu acolo, intră la joc, du-te către minge, dă în minge, nu mai aştepta. Dacă aştepți, e normal să vină careva să ți-o ia.

El nu spunea nimic. Simțeam că voi exploda în următorul moment.

— Alex, te duci?

— Nu!

— Aia e mingea ta şi, uite, se joacă alții cu ea.

— Şi ce dacă?!

— Aaa, da?! Păi, atunci le-o lăsăm lor. Hai să mergem!

L-am prins iar de mână şi l-am smucit, trăgându-l spre ieşirea din parc. Aşteptam să cedeze, dar se încăpățâna să tacă. Nici măcar nu plângea. Aproape de ieşire, m-am dat bătut.

— Ce faci, Alex, renunți la minge?!

— Dacă aşa vrei tu!

— Eu?! Tu le-o laşi, fiindcă nu vrei să joci?

— Dar nu ştiu cum.

— Nu-i nimic, înveți. Nu trebuie să te superi. Ce zici, încerci?

— Bine, da n-o să reuşesc.

— Ba o să reuşeşti. Copiii ăia cum reuşesc?!

— Copiii ăia sunt răi.

— Nu sunt răi, aşa se joacă fotbal. Hai, du-te!

L-am împins uşor.

— Mă duc, mă duc.

L-am văzut cum se apropie de grupul micilor maimuțe urlătoare, aşteptând să fie băgat în seamă, dar lucrul acesta nu se întâmpla. Am intervenit, am oprit mingea, am făcut două echipe şi le-am spus că eu sunt arbitrul. Unuia gras nu-i convenea echipa, îi voia pe toți jucătorii buni, maimuțele au pornit iar concertul, am ridicat puțin tonul şi am pus capăt disputei. Am aşezat mingea la centrul terenului şi partida a început. Alexandru alerga întotdeauna departe de balon, era lent, prea moale, prea timid.

— Alex, hai şi tu! i-am spus.

El a făcut câteva gesturi mai hotărâte, dar inutile. Îi lipsea curajul de a lupta pentru minge, nici măcar nu ştia să

alerge, avea mişcările unei păsări slabe şi mari, membrele sale se mişcau nefiresc, erau rigide, coatele se duceau în sus şi nu în spate, cum ar fi fost normal, picioarele păreau să nu se poată îndoi din genunchi decât foarte puțin, iar capul şi-l ținea vârât între umeri. Eram furios. Fiul meu era o mămăligă. Când mingea a ajuns lângă mine, am deviat-o ca din greşeală spre el.

— Loveşte-o, Alex! am zbierat şi m-am făcut paravan în fața grasului care voia să-l ia cu fulgi cu tot.

Atunci s-a întâmplat un miracol. Fiul meu a catapultat năprasnic mingea, cu şpițul, iar eu şi ceilalți copii am încremenit uimiți. Mingea a zburat glorios pe lângă țeasta mea şi apoi pe lângă portar.

— Goooolll! am strigat împreună cu cei din echipa lui Alex.

— Am dat gol, am dat gol, am dat gol! striga şi el, venind către mine şi privindu-mă cu ochii plini de lacrimi, fericit.

L-am îmbrățişat şi ne-am trântit în iarbă.

— A fost bine, tată? m-a întrebat.

— A fost super! am zis.

A continuat să joace, a lovit mingea de alte câteva ori şi de fiecare dată mă privea întrebător, voia să afle dacă sunt mândru de el. Îi spuneam „bravo!” sau „bine!” şi el pornea iarăşi în urmărirea balonului, bucuros, alergând ca un

păsăroi ciudat, cu mişcările sale dezordonate şi atât de caraghioase. Roşu la față, transpirat, cu tricoul lipit de trup, fiul meu părea un copil aproape normal. Alerga în mare măsură fără rost, dar mă bucuram să-l văd implicându-se în joc, alături de copiii aceia zgomotoşi. Nu era totul pierdut. Speram ca Alexandru să capete, uşor-uşor, mai mult curaj. Uneori mi-aş fi dorit să-l aud şi pe el urlând, spunând cuvinte urâte, râzând ca un sălbatic, doar pentru a i se mai echilibra temperamentul excesiv de blând. Citea tot mai mult şi începuse chiar să scrie poveşti, îi plăcea muzica lui Ceaikovski şi desena destul de frumos, era fără-ndoială un copil inteligent. Posibilitatea ca el să ajungă scriitor nu era deloc improbabilă, dimpotrivă, dar îmi era teamă ca nu cumva sensibilitatea sa exacerbată să-i corupă sexualitatea, să-l efemineze iremediabil. N-aş fi putut accepta una ca asta.

Ramona era mai mereu cu Alina şi bănuiam că soția mea îi ceda tot mai des şi mai mult, ştiind că prietena ei o scăpase de tirania mădularului meu. Era incomparabil mai bine pentru ea. Începuse să-şi recapete culoarea-n obraji, zâmbea din nou şi, în general, părea destul de împăcată cu soarta sa. Dar nici eu nu mai eram la fel de arțăgos. Aş putea spune că relația mea cu Alina nu fusese niciodată mai

fructuoasă. Îmi convenea de minune aranjamentul. Ramona căuta să mă mulțumească, astfel că nu aveam niciun motiv să stric înțelegerea. Continuam să-i dau Alinei, din când în când, câte o filă din jurnal, fără a-i cere ceva în schimb. Doar în vreo două-trei nopți am rugat-o să mă lase să-i ating sânii. Îmi era dor de sânii ei mari, ai Ramonei fiind mult mai mici. Mă întrebam, totuşi, dacă nu dovedeam, devenind mai bun, slăbiciune, regres fiziologic. Voința mea de putere, de glorie, de a supune rămăsese neştirbită, dar îmi era teamă ca nu cumva relaxarea, îngăduința prea mare arătată duşmanului să-mi fie fatală. În plus, viața mea tindea să intre într-o amorțire plictisitoare. Îmi lipsea agitația bolnăvicioasă de mai înainte, chiar dacă, aparent, nu aveam motive să mă plâng. Scriam, mă bucuram de curul maiestuos al țigăncii, beam bere şi whisky, fumam Mariboro şi citeam romane din colecția Globus a editurii Univers. Cumpăram cărțile astea cu doar 1 leu bucata de la un bătrân care le scotea la vânzare pe strada Sfânta Vineri, punându-le pe soclul de ciment al unui gard dărâmat, lângă un teren viran pe care până nu demult existase o clădire din perioada interbelică. Mai mereu era lângă el un tânăr amărât, de vreo optsprezece-nouăsprezece ani, un cerşetor căruia bătrânul, un ins cu totul original şi destul de vulgar,

îi ținea mici discursuri despre viață.

— Ştii care sunt primele semne că femeia nu mai e cum a fost? Noi, bărbații, credem adesea că primul semn e atunci când ea nu se mai culcă cu noi la fel de des ca înainte. Hă, hă, nici pe departe nu e primul, asta e deja târziu, când cu greu mai putem repara ceva. Primele semne sunt minore, nişte biete detalii. Dacă le vezi pe astea, mai e loc de-ntors, zicea anticarul.

— Ce fel de detalii? întreba tânărul.

— De exemplu, la început împărțeați totul, acum ea îşi cumpără ciocolată scumpă şi, fiindcă e scumpă, o ține doar pentru ea. O găseşti printr-un sertar, nici ascunsă cu adevărat, nici prea vizibilă. Oricum, e sertarul în care tu de regulă nu umbli. O găseşti, rupi o bucățică, o pui la loc şi nu bănuieşti nimic.

— Hm! făcu cerşetorul, scărpinându-se-n cap.

— Sau nu te mai mângâie pe burtă...

— Poftim?!

— La început te mângâie pe burtă, nu contează dacă eşti tras ca prin inel sau gras ca un porc. Ascultă ce-ți spun, dacă te place, te mângâie pe burtă, iar nouă tare ne mai place asta. Femeia e perversă, ştie că puțin mai la sud palpită ştremeleagul. Gestul e un fel de ațâțare, de

promisiune. Femeia ştie că bărbații au o legătură temeinică între burdihan şi ştremeleag.

— Hai, bre, ce aiureală mai e şi asta?!

— Vezi, mă, că eşti prost?! îmi răcesc gura de pomană cu tine, zicea bătrânul şi dădea supărat din mână.

Îmi plăcea să-l ascult, niciodată nu era în pană de idei trăsnite, stătea supărat câteva minute, apoi se punea din nou pe turuit, ochii i se înviorau imediat ce începea să deşire ghemul ciudatelor sale păreri, îl bănuiam chiar că nici nu se supăra, că era doar un truc, un răgaz pentru celălalt.

Viața mea era destul de OK, dar începuse să mă dezguste starea aceea de bine. O simțeam degradantă, o lâncezeală care atrofia muşchiul puterii. Îmi doream vâltoarea care să mă țină vigilent, excesul de adrenalină, nebunia. Realitatea celor două femei nu mi se mai părea cu nimic ieşită de comun. Mă obişnuisem. Îmi plăcea, totuşi, să surprind micile gesturi care trădau pasiunea Ramonei, atingerea delicată a mâinilor Alinei când lua de la ea un obiect, privirile ei îndrăznețe, arzătoare, spre deosebire de cele uşor jenate ale soției mele etc. Era un joc simpatic, excitant, iar mintea mea începea din nou să lucreze. Vedeam o oportunitate rară, oricât de fantezistă (oare nu la fel păruse

şi posibilitatea ca Ramona să se culce cu mine?). Numai că totul s-a prăbuşit violent, în mod cu totul neaşteptat. Nu ştiu dacă Alina a intuit ce puneam la cale, căci n-am apucat să-mi arăt cu adevărat intențiile. Singura mea mişcare a fost să-i propun Ramonei, într-o seară, să rămână la noi peste noapte.

— Cât de neobrăzat poți fi?! a țipat Alina, iar eu, în primă fază, doar am zâmbit, găsind ridicol cuvântul „neobrăzat", pe urmă i-am spus că voi dormi singur, în sufragerie, ceea ce a liniştit-o un pic, dar doar atât. Nici nu se pune problema! mi-a spus şi s-a dus în balcon să fumeze.

Ramona m-a privit câteva secunde, nedumerită, suspicioasă, fiindcă nu înțelegea ce naiba îmi venise. A ieşit apoi şi ea în balcon şi am văzut cum încearcă s-o calmeze pe soția mea, dar când a atins-o pe umăr cu palma, Alina s-a scuturat violent, respingând-o.

Era weekend, soacră-mea îl luase din nou pe Alexandru la ea, relația mea cu cele două femei se arătase a fi destul de relaxată, aşa că păruse momentul potrivit pentru un atac decisiv. Speram ca noaptea, de voi intra în dormitor, să fiu primit în patul lor. Alina ar fi protestat, desigur, dar aş fi asigurat-o că nu am de gând să-i fac nimic. Nu ei. Tot ce voiam era să se dezbrace. Ramona poate că ar fi privit-o pe

Alina plină de dorință, sau poate că i-ar fi fost ruşine şi ar fi închis ochii, nu ştiu, dar le vedeam pe cele două femei strângându-se puternic în brațe, ca nişte prizoniere biciuite, poate plângând, da, aşa ar fi fost cel mai bine, să plângă zgomotos, să se vaite, să geamă, să le curgă lacrimile şi mucii, dar şi să arunce către mine câte-un pumn stângaci, false dovezi de apărare.

N-a mai fost vreme pentru o nouă încercare. Curând, o altă seară avea să schimbe totul. Am sosit acasă bine dispus. Trecusem pe la Ramona şi îmi simțeam membrele îngreunate de o dulce oboseală. În baie era aprinsă lumina. Am spus „salut!" cu glas tare, dar nu mi s-a răspuns. M-am dezbrăcat şi, doar în chiloți, m-am aşezat pe canapea, cu o sticlă de bere în mână. Am luat o înghițitură şi imediat m-am ridicat. Mă intriga nu atât tăcerea soției mele, cât faptul că niciun fel de activitate nu părea să existe dincolo de uşă. Am apropiat urechea. Nimic. Am ciocănit. Nimic.

— Alina?!

Nimic. Am intrat. Ceea ce am văzut semăna izbitor cu scena din *Moartea lui Marat,* tabloul lui *Jacques-Louis David.* Cu un prosop în jurul capului, Alina îşi ținea un braț căzut pe lângă cadă şi avea ochii închişi. Din braț îi curgea sânge. Am alunecat, dar mi-am recăpătat echilibrul sprijinindu-mă

de un perete. Eram *groggy,* de parcă un pumn invizibil se înălța spre tavan şi apoi cobora în viteză, lovindu-mă-n figură. Am lăsat sticla pe marginea chiuvetei şi am ridicat mâna Alinei, strângându-i cu putere încheietura tăiată. Mă uitam în jur şi nu ştiam ce să fac. Întrasem în panică. Am prins-o cu celălalt braț şi am tras-o din cadă. Un val de apă a năvălit afară, împrăştiind sângele pe gresia de culoare albastră. Târând-o, am dus-o până pe canapea, lăsând în urmă o dâră de apă şi sânge. Aveam nevoie de ceva cu care să opresc sângerarea. Am abandonat-o pe Alina pe canapea şi am fugit în dormitor, de unde m-am întors rapid cu un cearşaf curat. Am rupt din el o bucată, o fâşie pe care apoi am legat-o cât am putut de strâns în jurul rănii. Am sunat la urgență şi am aşteptat sosirea salvării, privind chipul palid al soției mele şi întrebându-mă ce o determinase să facă o asemenea prostie.

Eram în sala de aşteptare. Un neon bâzâia agonizant. Stăteam pe un scaun şi priveam în gol. Un medic scund şi păros s-a apropiat. M-a bătut pe umăr. Mi-a spus că soția mea o să fie bine, dar că fusese mai mult moartă decât vie.

Trebuia să dispar o vreme.

Am luat un taxi până la aeroport. Nu ştiam încotro voi merge. Am sunat la serviciu, i-am spus şefului că soția mea

este foarte grav bolnavă şi că voi lipsi câteva zile. Am prins un loc într-un avion care zbura la Charleroi. În minte îmi plutea ca un deşeu recenta şi atât de urâta întâmplare. M-am gândit că nu prea simt tristețe. Era ciudat. Orice grozăvie e de neimaginat atâta timp cât nu ne priveşte. Alina îşi tăiase venele, acum asta era o realitate, deci nu mă mai putea mira. M-am gândit apoi că poate sunt, de fapt, foarte trist şi că nu-mi dau seama că sunt aşa. Suferisem o traumă, era normal ca şocul să-mi anestezieze într-o oarecare măsură spaima.

Am rămas peste noapte la Charleroi, iar a doua zi am mers cu trenul la Gent. Aveam impresia că nu mai rămăsese nimic din existența mea românească. Am coborât din vagon gata să-ncep o nouă viață. Ştiam că e doar un joc, dar îmi plăcea să mă las păcălit. Totul părea foarte posibil. În fond, atâția şi-atâția oameni iau viața de la capăt. Îmi era însă teamă. Aş fi avut curaj să rămân doar pentru o femeie care mi-ar fi cerut să stau cu ea.

Am scos verigheta de pe deget şi am băgat-o într-un buzunar al rucsacului, dar era aproape ca şi cum aş fi purtat-o în continuare, căci îmi lăsase pe deget o urmă foarte vizibilă. Însemnat ca o vită, aşa eram. *La naiba cu căsătoria!* mi-am spus. *Plăcerea de a-l „sechestra” şi folosi*

pe celălalt, acestea sunt motivele care duc la căsătorie.

Casele flamande, îngrămădite, cu fațada lor zimțuită ca un biscuit, aveau un aer uşor comic. Catedralele impunătoare îşi profilau turnurile pe cerul cu nori galbeni şi violeți. Pe lângă râul care străbate oraşul, oamenii se perindau lent, îmbătați de romantism. Totul semăna cu o uriaşă machetă din turtă dulce. Obişnuit cu dezastrul de acasă, găseam ordinea şi bunul-gust de aici ca fiind nefireşti, exagerate. Mi-am amintit de un protest. Imediat după căderea Zidului Berlinului, unii dintre locuitorii din fosta RDG au ieşit în stradă pentru a cere ca hârtia igienică pe care o avuseseră până atunci să nu dispară de pe piață. Cea nouă li se părea prea fină, prea subțire. Se plângeau, bieții oameni, că le intră degetele prin ea.

Ne gândim adesea, deprimați, că viața e tragică, dar cât de uşor ne zboară gândul la lucruri dacă nu vesele, cel puțin banale. E ca atunci când încercăm zadarnic să ne amintim momentul în care am alunecat în somn. E aici ceva care ne trădează superficialitatea. O superficialitate salvatoare, evident.

Seara am mers într-un club. O încăpere imensă, cu pereții acoperiți cu oglinzi, plină ochi de tineri care dansau şi beau bere. Concerta o formație jazz-funk. Vocalista, o

negresă cu o coafură afro, avea o voce extraordinară. Pentru o clipă, sânii unei tipe s-au strivit violent de pieptul meu. Tipa a ajuns la bar. Îi priveam capul blond. A luat o bere şi s-a întors. Am zâmbit.

Nu am găsit o femeie care să dorească să mă păstreze, să mă ia acasă la ea. Blonda din club mi-a răspuns la zâmbet, am ciocnit berile, ne-am zbierat în ureche câteva cuvinte. O chema Erika, avea o faţă rotundă şi nişte ochi mari, albaştri, care exprimau o energie nestăvilită. Era suedeză, dar vorbea o engleză impecabilă. Până la urmă, am ieşit de acolo şi ne-am plimbat ca personajele din *Before Sunrise,* doar că noi purtam discuţii chinuite, pentru că eu nu aveam suficiente cunoştinţe de limba engleză. Încercam totuşi să mă dau rotund:

— *I like Zorn, your painter… and, of course, Strindberg. Strindberg was not just a writer, it was also a painter, a good painter. Do you know that?*

Tipa nu părea interesată. Zâmbea şi se agăţa din când în când de gâtul meu, mă săruta.

Am mai băut câteva beri, într-un bar mic şi liniştit. Ea şi-a vârât mâna pe sub masă, mi-a mângâiat umflătura din pantaloni. Era semnalul că trebuia să termin cu prostiile şi să trec la atac. Erika urmărea un singur scop, iar asta era

cât se poate de evident.

Am dus-o la hotel, s-a dezbrăcat rapid şi a sărit în pat. Avea un puf blond, abia perceptibil, pe fundul ca o piersică. Râdea. M-am gândit, pentru prima oară, că ar putea fi drogată. A sărit pe mine, mi-a tras capul între sânii care se striviseră de pieptul meu cu câteva ore înainte. S-a lăsat cu multă siguranță în sexul meu erect, o andocare rapidă, perfectă, şi a început să se mişte sălbatic. Scotea sunete exagerate, minunate. Curând am început şi eu să gâfâi. Explozii sonore loveau pereții, ricoşau înapoi, se aruncau în creierele noastre, în trupurile noastre transpirate, scurtcircuitându-le, hrănindu-le cu o energie violentă şi primitivă.

M-am trezit din cauza unei feroce dureri de cap. Era dimineață. Un burghiu îmi sfredelea creierul. Blonda nu mai era lângă mine. Am strigat-o. Niciun răspuns. Plecase. M-am repezit să iau portofelul de pe noptieră. Eram sigur că nu îl scosesem din buzunarul pantalonilor. Chestia clasică, fusesem jefuit. Din fericire, îmi lăsase cârdul. Pe el aveam bani cât să reuşesc să mă întorc în România. Trebuia, aşadar, să dau piept cu situația de-acasă.

Am luat o aspirină, m-am îmbrăcat şi-am plecat. Nu puteam spune că eram supărat pe Erika. Meritase fiecare

bănuț pe care îl sustrăsese din portofelul meu. Țipetele ei mi-au rămas în memorie ca o muzică a libertății.

Îmi târşâiam picioarele grele, de condamnat la moarte, mă simțeam de plumb şi mă întrebam cum va putea decola avionul în care mă voi urca.

În aeroport, aşteptând îmbarcarea, m-am aşezat pe o banchetă, cu un roman de Hubert Lampo în mâini. L-am deschis acolo unde era înfiptă o notă de plată, un semn de carte improvizat, şi am început să citesc. Nu mă puteam concentra, citeam aceeaşi frază de mai multe ori. Peste chipul palid al soției mele de pe patul de spital se suprapunea chipul extatic al Erikăi. Romanul mă plictisea, mi se părea anost, violența imaginilor care-mi bântuiau creierul nelăsând loc literaturii. Moarte, viață, sânge, sex, trupuri goale, totul se amesteca în mintea mea. Am închis cartea. Am închis ochii. Din difuzoare se auzea o voce caldă. Pasagerii pentru avionul de Bucureşti erau rugați să meargă la poarta cu numărul 7. Am urât pe loc vocea mieroasă care mă trimitea în infern.

Ceea ce a urmat a fost mult mai rău decât m-am aşteptat. Aşa e uneori viața. Când crezi că nu se poate mai rău, atunci te loveşte ceva imprevizibil, mult mai grav. Că Alina, mama ei şi Ramona nu-mi mai vorbeau, asta nu mă mira

foarte tare. Doar în prezența lui Alexandru se străduiau să întrețină cu mine un minim dialog. Ramona nu mă mai primea la ea, iar Alina nu mai accepta să dormim împreună, aşa că îmi petreceam nopțile pe canapeaua din sufragerie. I-am spus fiului nostru că am luat această decizie pentru ca mama lui să poată dormi. A părut să accepte acest argument, mai ales că, într-adevăr, sforăiam, după spusele Alinei, „ca un bivol".

Degeaba am amenințat-o pe soția mea, povestea cu jurnalul nu mai părea, pur şi simplu, să o sperie. Îmi dădea de înțeles că pot să fac ce vreau, că pe ea n-o mai interesează. Trebuia să mă arăt necruțător, altfel mă făceam de râs şi nimeni, niciodată nu avea să mă mai ia în serios. Amenințarea mea trebuia să fie reală.

Alina mergea în fiecare săptămână la psiholog, era doar o umbră, Ramona o însoțea mai mereu, eu devenisem în viața lor o mobilă, un obiect, soacră-mea venea tot mai des la noi, cele trei femei roiau în jurul meu reci, golite de orice fel de interes față de mine, eram invizibil, nici când ne ciocneam prin casă nu păreau în vreun fel smulse din lipsa lor de simțire. Numai Alexandru mă ajuta să-mi fie mai uşor în acea perioadă. Alexandru şi alcoolul. Adormeam de multe ori în fotoliu, înconjurat de sticle de bere, mormăind cuvinte

inteligibile şi vârându-mi o mână în pantaloni.

Singura soluție era să-i spun soacrei mele secretele Alinei şi să continui să scriu la romanul după jurnal. Altă răzbunare mai eficientă nu am găsit. Ştiam că, odată ce mama Alinei va afla adevărul, puterea mea asupra soției mele şi a prietenei sale ar fi încetat, dar cum deja nu mai reuşeam să-mi folosesc avantajul creat, nu-mi mai rămânea decât satisfacția de a lovi. Am mai aşteptat câteva zile, în speranța că aranjamentul meu cu cele două femei ar fi devenit din nou valabil. Într-o dimineață însă am fost luat prin surprindere. Băusem din nou foarte mult, aşa că Alinei nu i-a fost chiar uşor să mă trezească.

— Nenorocitule! mi-a spus când am deschis ochii.

Nu înțelegeam ce o apucase.

— Hoțule! Infractorule! Am aflat! şi-a continuat ea recitalul.

— Ce naiba ai aflat?! am zis ridicând tonul, în încercarea de a păstra o poziție de forță în fața ei.

— Tot mai îndrăzneşti să te rățoieşti la mine?! Nenorocitule, dacă vreau, te bag la puşcărie.

Începuse să mă sperie, nu o mai văzusem de multă vreme atât de sigură pe ea.

— Ți-am găsit scrisoarea!

— Care scrisoare?! am întrebat cu glas scăzut, dar deja ştiam la ce se referea.

— Scrisoarea în care îi explici lui Alexandru cum ai furat manuscrisul bătrânului… îi dai şi numele, Vlad Mihalache, atât eşti de prost.

Am sărit de pe canapea şi mi-am înfipt mâinile în gâtul Alinei.

— Te omor! Dă-mi scrisoarea!

Genunchiul ei m-a lovit fulgerător în testicule. M-am încovoiat de durere, prăbuşindu-mă pe parchet.

— Cretinule, scrisoarea e deja departe.

Ştiam ce se întâmplase.

Cu o zi înainte, când ajunsesem acasă şi parcam maşina lângă bloc, mi-am amintit că jurnalul Alinei încă se găsea în geanta mea. Smulsesem din el câteva pagini pe care voiam să i le trimit soacrei mele, acele pagini revelatoare, fără de care jurnalul ar fi rămas o simplă bizarerie misterioasă, şi uitasem să-l pun înapoi, în trusa medicală din portbagaj.

Fusesem văzut.

Mă întrebam când avusese timp să mute scrisoarea şi jurnalul din portbagaj. Când şi unde le dusese? Mi-a trecut prin minte că e o cacealma şi-am început să scotocesc prin casă.

— înțelege, nu e nimic aici.

Am întors totul cu fundul în sus. Pe frunte mi se adunaseră broboane de transpirație. Când n-am mai ştiut unde să caut, am privit spre soția mea, disperat.

— Cum e?! îți place?! m-a întrebat.

— Ştiu unde sunt, am zis, ignorând-o. I le-ai dat Ramonei. Mă duc peste ea…

— Ba n-o s-o faci, fiindcă eşti fricos. În plus, Ramona şi-a luat măsuri de precauție. Crezi că te va primi cu brațele deschise?! încearcă numai să o vizitezi. Vei pleca de-acolo în duba poliției.

Chipul palid îi era înconjurat de roşeața părului. Gura ca o incizie păstra permanent pe buze un surâs satisfăcut.

Nu ştiam ce avea de gând, aşa că m-am decis să nu mai fac nimic, să aştept cuvintele ei lămuritoare.

— Târgul pe care ți-l propun e simplu, a început ea. Tu îți vezi de ale tale, eu nu te deconspir. Sunt convinsă că ai făcut copii după jurnalul meu, dar nu-ți vor mai folosi la nimic. Oricum, vreau înapoi paginile pe care le mai ai. Vom rămâne căsătoriți şi vom avea grijă de copilul nostru, dar obligațiile mele față de tine s-au încheiat.

M-am apropiat încet. Capul îmi fierbea ca un cazan cu apă clocotită, mâinile îmi tremurau, la fel şi bărbia. Alina se

retrăgea, privindu-mă cu ochi mari, plini de groază. S-a lipit cu spatele de un perete şi mi-a spus:

— Dacă mă atingi, țip!

Am continuat să înaintez. Ea deschidea gura, dar nu avea puterea să țipe. Ridicasem mâinile, degetele răsfirate, încordate ca nişte rădăcini, erau gata să-nhațe. Câțiva centimetri, apoi milimetri... Soția mea a tras adânc aer în piept şi a rămas aşa, încercând parcă să se subțieze, să se facă una cu peretele. Degetele mele crispate au atins-o. A scos un sunet slab. M-am prăbuşit în genunchi şi i-am cuprins picioarele, lipindu-mi obrazul de pulpele ei: Şi eu?! Eu ce fac?!

La birou eram tăcut, îmi făceam treaba şi atât. Directorul trăgea de mine, aştepta noul roman. I-am spus că nu-l pot scrie. M-a privit furios. Mă ținuse în brațe doar pentru că spera să dea încă o dată lovitura cu mine. Nu-mi păsa. Îmi făceam treaba şi asta era tot ce conta. N-ar fi îndrăznit să mă dea afară. Încă nu.

După orele de muncă, rătăceam pe străzi ca un animal rănit, aproape orb. Nu aveam puterea de a mă reinventa, de a renaşte. Nimic nu mă mai putea consola.

Într-o zi, ajuns acasă, am luat o bere şi m-am trântit în fotoliu. Eram singur şi priveam la pereți. Am stat aşa vreo

douăzeci de minute. Am terminat berea, m-am ridicat, am scos alta din frigider. Din nou în fotoliu. Încă douăzeci de minute. Apoi a sunat telefonul. Era mama.

— Taică-tu e foarte bolnav. Nu mai ştie nimic. Nu mă mai recunoaşte. Nu mai recunoaşte pe nimeni. Nu cred că o mai duce mult.

Am continuat să beau şi să mă zgâiesc la pereți. Într-un final, m-am apropiat de bibliotecă. Literatura mă trădase, rămăsese inaccesibilă şi mă întrebam la ce-mi mai folosea. Aş fi distrus cărțile, le-aş fi rupt, le-aş fi dat foc, însă tot ce am putut face a fost să iau câteva volume de pe rafturi, să le deschid la întâmplare şi să constat încă o dată că eu nu pot scrie fraze ca acelea. Îi uram pe Hesse, Faulkner, Cortâzar, García Mârquez, Emst Jünger, Vargas Llosa, Ishiguro... îi uram cu toată ființa mea, neputincios şi ridicol.

A doua zi m-am trezit pe la prânz. Eram tot singur. M-am îmbrăcat şi-am plecat. Am condus încet. La Paralela 45, două curve grase şi urâte, machiate strident. Târâturi. Nu decăzusem chiar în asemenea hal, oricât de mult îmi doream o femeie. M-am gândit nostalgic la orele petrecute cu Erika, de departe femeia care mă satisfăcuse cel mai bine. Mă întrebam dacă aş mai putea-o întâlni, dar nu ştiam nimic despre ea. Nici măcar nu credeam că numele ei

adevărat era Erika. Şi nici nu ştiam dacă era suedeză. Îmi spuneam că poate într-o zi, prin cine ştie ce miracol, o voi reîntâlni. Dacă aş fi înțeles că voia banii mei, i-aş fi dat din proprie inițiativă şi poate că aş fi reuşit să păstrez legătura cu ea. Degeaba mă mai gândeam acum. Am accelerat, încercând să las în urmă imaginea acelei femei.

Când am ajuns la părinții mei, un câine s-a apropiat de maşină şi a început să amuşine roțile. Am deschis portiera şi a rupt-o la fugă.

Mama a ieşit din casă cu ochii înlăcrimați. Am încurajat-o destul de anemic. Capul ei ca un dovleac scofâlcit se bâțâia patetic.

— Gata, mamă, sunt aici.

— Ce bine că ai venit. Îți mulțumesc! Acu fug să-ți pun ceva de mâncare.

Ăsta era primul ei gând întotdeauna, să-mi dea cât mai repede să mănânc, de parcă în afara casei aş fi suferit permanent de foame, ceea ce, în fond, nu era chiar neadevărat. La Bucureşti mâneam prost, adesea porcării de la fast-fooduri. Culmea e că mă îngrăşasem, trupul meu pierduse din vigoare, mă fleşcăisem înainte de termen. Aş fi avut nevoie de o alimentație sănătoasă, de mese fixe şi de mai multă mişcare, însă nu găseam suficientă voință pentru

a-mi ordona stilul de viață.

M-am descălțat şi am mers să-l văd pe tata. De câte ori îmi vizitam părinții, faptul că trebuia să mă descalț îmi arăta cel mai limpede cât de mult mă schimbasem. Obiceiul acesta oriental al descălțatului mi se părea acum primitiv, indecent de-a dreptul. Una e să vizitezi un templu japonez şi să fii nevoit să te descalți, luând în schimb în picioare nişte papuci oferiți de gazde, alta să-ți etalezi şosetele într-un apartament din Berceni, să zicem.

Tata stătea în camera lui, într-un balansoar de nuiele, cu o pătură peste picioare, şi privea pe fereastra deschisă.

— Bună ziua, tată!

— Să trăieşti, măi, Paule!

Nu şi-a îndreptat nici măcar pentru o clipă privirea spre mine. Şocat, am rămas la uşă. Aşadar, nu mă uitase.

— Cum te simți? l-am întrebat.

— Sunt bine. Are mă-ta grijă de mine.

M-am apropiat de el. I-am pus o palmă pe umăr.

— Eh! Viața asta!... a zis, şi şi-a aşezat palma peste mâna mea.

Am stat aşa câteva minute. Mama m-a strigat de vreo două ori, dar nu m-am putut desprinde din acea apropiere tainică pe care o aveam în premieră cu tata. Emoțiile mă

invadaseră ca un taifun. Abia când mama a apărut în cadrul uşii, mi-am retras mâna şi i-am spus tatălui meu:

— Trebuie să mă duc la masă. Tu ai mâncat?

— Nu mi-e foame, a zis el.

— A mâncat puțin mai devreme, a zis şi mama.

Mâinile îmi atârnau grele, carnea de pe ele părea să-mi pulseze, era o senzație de inutilitate. Nu era nimic de înțeles şi nimic de făcut.

Ajunşi în bucătărie, i-am spus mamei:

— M-a recunoscut!

— Vorbeşte cu tine, dar nu ştie cine eşti.

— Ba da, ba da, mi-a spus pe nume... Şi a mai spus că ai tu grijă de el, am zis energic.

— Cine ştie ce i-a trecut prin minte şi s-a întâmplat să se potrivească lucrurile...

— Nu! am zis enervat. Îți spun, m-a recunoscut.

— Bine, bine, aşa o fi. Acum hai şi mănâncă, a cedat ea, văzând că-mi pierd cumpătul.

Am rotit de câteva ori lingura în farfurie, gânditor. Deşi îmi ghiorăiau mațele, eram dat peste cap, nu-mi mai ardea de mâncare.

A doua zi m-am trezit foarte devreme. Tata zbiera că vrea să discute cu soră-sa Rodica, numai că aceasta murise cu

aproape cincisprezece ani în urmă. Mama îi spunea:

— Bine, bine, o să vorbeşti, da acu nu se poate, că-i plecată la băi, la Herculane.

Am fost cuprins de admirație față de stăpânirea ei de sine. Tata s-a liniştit curând şi, uitând parcă întreaga tevatură, a spus cu voce rugătoare, ca de copil:

— Mi-e foame!

— îți aduc imediat, numai stai liniştit.

Am ieşit din cameră, am salutat-o pe mama, apoi pe tata, care mi-a răspuns cu un mormăit.

— Uite, mănâncă şi Paul cu tine, i-a spus mama.

— Puturosul ăsta?! Şi-a făcut temele?

— Da, le-am făcut, am intervenit eu. Află că azi am luat un zece la matematică.

— Fă, ăsta vorbeşte serios? a continuat tata să se comporte de parcă aş fi fost invizibil.

Mama m-a privit mirată. Eu zâmbeam satisfăcut.

— Da, da, a luat un zece la matematică, mi-a cântat ea în strună.

— Pfui! Maaare minune! Unde să scriu una ca asta?!

Râdea cu poftă, zgâlțâindu-şi trupul ciolănos, apoi brusc a încetat şi, cu aceeaşi voce rugătoare, a spus:

— Mi-e foame!

— Hai, spălați-vă pe mâini! ne-a îndemnat mama.

Când ne-am aşezat la masă, tata m-a întrebat cu asprime:

— Tu cine eşti?!

— Sunt Paul, fiul tău.

— Paul?!... Paul?!

— Da, tată, Paul.

— Ah, puturosu! a făcut parcă străfulgerat şi a început iarăşi să râdă.

— Ți-am spus că mă recunoaşte, i-am zis mamei.

— Da, te recunoaşte, dar crede că ai zece ani, a zis ea şi mi-a pus în farfurie două ouă ochiuri, peste care a presărat apoi puțină brânză.

Tata înfuleca rapid, scoțând cu putere aerul pe nas. M-am uitat la mama. Îmbătrânise şi părea atât de obosită. Cearcăne viorii îi îngreunau chipul. A observat că o privesc şi a schițat un zâmbet, încercând astfel să-mi alunge îngrijorarea. Toată viața trăsese pentru noi, o mână de om care găsise, Dumnezeu ştie de unde, forța să ne țină-n spinare.

— Tu cine eşti?! m-a întrebat iarăşi tata.

— Hai, lasă-l, ți-a mai spus cine e, a zis mama cu o oarecare nervozitate în glas.

— Sunt Paul.

— Care Paul?!

— Fiul tău.

— Io n-am niciun fiu.

În ziua aceea, am stat cu tata în camera lui şi ne-am uitat la televizor. Din balansoarul său de nuiele, tata privea spre ecran, dar nu ştiu dacă înțelegea ceva. Apoi a ațipit. M-am ridicat de pe scaunul destul de incomod pe care zăcusem aproape două ore şi am deschis sertarul dulapului de lângă uşă. M-am aşezat în genunchi şi am scotocit după pozele din copilărie. Erau multe plicuri pline cu fotografii. Fotografii alb-negru, cu o margine zimțată albă. Aparatul Smena era şi el înghesuit în sertarul acela, într-o husă din piele maro. Apoi am auzit duşumeaua scârțâind în spatele meu. M-am întors şi l-am văzut lângă mine pe tata, ciufulit, cu o expresie de groază pe față.

— Săriți, oameni buni! Prindeți hoțul! a început el să urle.

— Tată, linişteşte-te! Sunt eu, Paul.

Am vrut, înainte de a mă ridica, să închid sertarul, aşa că m-am răsucit din nou, dar în clipa următoare am simțit o izbitură violentă în creştet, de unde imediat sângele a pornit să se scurgă până pe ceafă şi apoi, pe sub gulerul cămăşii, pe spate.

M-am întors cu greu spre tata, uluit, cu fața schimonosită de durere, şi atunci a urmat a doua lovitură, cea decisivă. Folosise ca armă o statuetă de bronz, un cap de african pe care-l primise cadou de la colegii de serviciu când se pensionase.

M-am prăbuşit. Am mai apucat să o văd pe mama năvălind în încăpere. Şi-a dus mâinile la față, a țipat, dar eu nu mai auzeam nimic. S-a lăsat în genunchi şi i-am simțit palmele mângâindu-mi ca nişte aripi de fluture obrajii. Curând, imaginea a devenit tot mai neclară, până când întunericul s-a aşezat peste mine definitiv.